SUSAN DOYLE

întoarcere în timp

Traducerea şi adaptarea în limba română

de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Catlin Loring descuie uşa apartamentului fredonând o melodie, lucru pe care-l făcea ori de câte ori era fericită, sau măcar bine dispusă.

- Tu eşti, Catlin? auzi vocea lui Deb Munroe, fata cu care împărţea apartamentul. Vrei puţină cafea? o întrebă aceasta, intrând cu ibricul în mână.

- Da, Deb, te rog să-mi dai o gură de cafea, am avut o zi obositoare.

- Cat, ai primit o scrisoare din Noua Zeelandă. Este ceva oficial.

- Oh, de-ar fi o veste bună! exclamă Catlin. îşi aşează poşeta pe măsuţa din hol, îşi trecu o mână prin claia de păr blond auriu, apoi intră în camera de zi. Privirea i se opri asupra plicului cu dungi roşii şi albastre, dorindu-şi ca acesta să conţină o veste bună. Cu mâna tremurând îl

deschise. După cinci minute, când apăru Deb, ea mai citea încă, încruntată, cu sprâncenele adunate ameninţător deasupra ochilor.

- Veşti proaste?

- Nu sunt prea îmbucurătoare, ce-i drept. Conal nu-mi mai trimite bani decât dacă mă duc să discut cu el.

- Conal? Am crezut că avocatul tău se numeşte Stretton.

Catlin zâmbi amar.

- Conal este soţul meu.

- Soţ, spui? N-am ştiut că ai un soţ, zise Deb fără a-şi lua ochii de la colega ei de apartament. Dacă îţi aminteşti, ne-am cunos-

cut la două zile după ce ai venit în Australia, când abia împliniseşi optsprezece ani. După trei săptămâni ai început cursurile, la universitate. Dar asta este tot ce ştiu despre tine, nu mi-ai spus

niciodată că eşti căsătorită.

Catlin începu să râdă şi luă cele două ceşti cu cafea din mâna lui Deb, tocmai pentru a preveni vărsarea conţinutului.

- îmi amintesc totul de parcă ar fi fost ieri. Aveam doar şaptesprezece ani când m-am măritat cu Conal.

- Şaptesprezece? repetă Deb cu un aer îngrozit. O privi pe Catlin cu ochii mari căci nu-i venea să creadă. Bine, spuse ea şi o invită să se aşeze pe scaunul din faţa ei. Pune ceştile jos, Catlin, iar dacă vrei să discutăm sunt gata să te ascult; dacă nu, poţi considera că nu mi-ai spus nimic despre asta.

Catlin ridică din umeri şi se aşează pe scaun.

- Bine, dacă vrei, discutăm despre căsătoria mea. De fapt, n-am spus nimănui despre ea la început, pentru că durerea era prea recentă. Iar apoi, n-a

mai avut nici o importanţă...

- Cum să nu aibă importanţă, Catlin? Doar te-ai căsătorit când erai elevă! Cred că asta este de ajuns pentru a te marca pe viaţă!

- Nici nu ştii ce multă dreptate ai! admise Catlin, apoi, după ce o privi cu dragoste pe Deb, începu confesiunea: este adevărat că am fost foarte afectată de nereuşita căsniciei mele. în primii trei ani după sosirea în Australia n-am vrut decât să-i demonstrez lui Conal că s-a înşelat în privinţa mea. N-aveam intenţia să-l mai revăd vreodată, dar am vrut să afle şi de la alţii că s-a înşelat. Mă considera proastă, aşa că am luat o licenţă pentru a-i demonstra contrariul. Mă considera o tipă prea simplă şi naivă, aşa că am căutat să devin o tânără sofisticată

care să ştie să se îmbrace, să primească oaspeţi, să poarte o discuţie elevată, am

fost la teatre şi concerte, am citit mult şi am făcut toate astea pentru a-i dovedi că pot fi tot ceea ce el credea că nu voi ajunge să fiu vreodată.

Deb o privi cu multă înţelegere, de data asta.

- Acum înţeleg de ce nu ţi-ai permis să te îndrăgosteşti. Ai flirtat cu mulţi dar nici unul nu ţi-a sucit capul.

Catlin oftă cu amărăciune.

- Aşa este. Lui Conal îi plăceau femeile cu experienţă de viaţă şi puţin cam frivole aş zice eu, dar pentru că am fost foarte afectată de despărţirea noastră, nu mi-am permis să mă îndrăgostesc de nimeni. Nici un bărbat nu va mai profita de sentimentele mele de acum înainte, aşa cum a făcut Conal.

- De ce te-ai căsătorit cu el?

- Pentru că-l iubeam. Catlin îşi întinse picioarele lungi cu un gest băieţesc, total lipsit

9

de control, gest neaşteptat pentru o femeie atât de elegantă şi graţioasă. Este o poveste lungă. Ne-am cunoscut pe muntele Fay, la ferma tatălui meu din bazinul McKenzie, Noua Zeelandă. Catlin îşi spuse că nu va uita nicicând lumea aceea în care trăise şi care se dezvăluise treptat ochilor ei. Ţinuturile în care se născuse şi crescuse arătau ca o hartă imensă, minunat colorată; ferme împărţite în parcele pestriţe ca o plapumă matlasată, cu nuanţe de verde catifelat pentru păşuni şi maroniu deschis pentru pământul proaspăt arat. Colinele îndepărtate pe care nu avusese voie copil fiind, să le străbată cu piciorul, îi apăreau ca nişte ţinuturi de basm, încununate de movile de piatră, învăluite în negura timpurilor. Mama mea, spuse Catlin, a murit când eram copil iar eu n-am prea părăsit ferma, decât ocazional. Si şcoala

am făcut-o prin corespondenţă. Până la doisprezece ani am avut menajeră, dar după ce

femeia s-a îmbolnăvit m-am ocupat eu de gospodărie, încercând să fac totul pentru a alunga dezamăgirea tatălui meu care nu putea să treacă peste faptul că n-a avut un fiu. Oricum, tata mă iubea şi pe mine, nu pot spune că n-am fost fericită în casa părintească.

- Şi ţi-ai păstrat mult timp inocenţa, remarcă Deb.

Catlin încuviinţă.

- Da, am fost foarte copilăroasă. Dar când am împlinit şaptesprezece ani, tata a suferit un infarct, după care i-au trebuit câteva luni să-şi revină. Din nefericire, era convins că nu mai are multe zile, aşa că a scos ferma la vânzare. A devenit obsedat de ideea că trebuia să-mi facă mie un viitor, căci nu credea că o femeie este

capabilă să se întreţină singură. Conal Loring a venit să cumpere ferma tatălui meu, astfel ne-am cunoscut.

- Ce vârstă avea acest Conal?

- Pe atunci avea doar douăzeci şi şase de ani. îi murise soţia cu un an în urmă şi rămăsese cu fiica lui de doi ani. Nu reuşise pe atunci să depăşească moartea soţiei lui, bietul om. în ceea ce priveşte starea lui materială, familia Loring nu are pentru ce să-şi facă probleme financiare mulţi ani de acum... Printre străbuni numără chiar şi un lord. Au multe proprietăţi şi afaceri de tot felul. Conal s-a născut bogat, iar muntele Fay şi ferma tatălui meu au fost doar una dintre multele achiziţii. De fapt, familia Loring consideră că trebuie să deruleze afaceri foarte diversificate.

Deb sorbi cafeaua privind-o cu interes pe fetişcana din faţa ei.

12

- De ce s-a însurat tocmai cu tine?

Catlin făcu o grimasă.

- Da, este o întrebare justificată. Dar cred că nici el nu ştie de ce a făcut-o. Pe atunci, el se mai afla într-un vid emoţional provocat de

moartea soţiei lui, care a zăcut şase luni înainte de moarte. Sau, poate că n-a ştiut ce să facă cu mine, căci vezi tu, tata a mai făcut un atac de cord după semnarea actelor, fatal de data asta, iar înainte de a muri l-a numit pe Conal tutorele meu.

- L-a plăcut chiar aşa de mult?

- Conal este genul de bărbat care place tuturor şi le câştigă încrederea necondiţionat. Aşa că a devenit administratorul averii mele până când voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Cred că a considerat că singura soluţie era să se căsătorească cu mine!

- Nu ştiu de ce, dar cred că i-au plăcut

şi banii pe care-i aveai, zise Deb suspicioasă.

Catlin ridică din umeri.

- Se poate, deşi nu de bani ducea el lipsă.

- Cum arată Conal ăsta?

- Nu arată ca un adolescent îndrăgostit, zise Catlin şi pufni în râs văzând cât de nedumerită

era Deb. Este destul de înalt, cu o constituţie robustă. Părul îi este negru şi are obiceiul de a ridica din sprâncene foarte des, de parcă ar fi în permanenţă contrariat de ceva. Are nişte gene pe care le-ar invidia orice femeie...

- Opreşte-te, Catlin, nu mai vreau amănunte, zise Deb.

- Tu ai vrut să ţi-l descriu! Are ochi albaştri, foarte reci, trăsături dure. Arată foarte bine, dar nu asta te atrage la el, ci faptul că emană multă senzualitate,

făcând astfel multe femei căsătorite să roşească atunci când se simt privite de el.

Deb o privi lung.

- Şi de asta nu mai ai nici o speranţă în ceea ce-l priveşte, nu?

- Nu, sigur că nu. Ne-am căsătorit la căpătâiul tatălui meu care, de altfel, a murit curând după aceea. Când am văzut că soţul meu nu are nici o iniţiativă privind consumarea căsătoriei noastre

am fost uimită, dar tocmai atunci a murit tata, iar în durerea care a urmat nu m-am mai gândit la asta. Apoi, m-a adus la Auckland, prezentându-mă familiei sale bogate şi prietenilor lui.

- Nu mai este nevoie să continui, bănuiesc ce s-a întâmplat.

- Am realizat imediat că am făcut o mare greşeală, că soţul meu nu avea sentimente. A fost necesar ca mama lui, Emily, să-mi spună că el nu avea de gând

să se culce vreodată cu mine. Da, soacra mea era o femeie foarte perversă, o scorpie bătrână şi rea. Atât de plicticoasă cu nesfârşitele ei partide de golf şi de bridge. Atât de nefeminină, de închistată, de rigidă, aşa de... dar acum eu n-o mai învinuiesc de nimic. îi era foarte devotată lui Claire, prima soţie a lui Conal şi cred că a fost foarte greu pentru biata Emily să încerce să cizeleze o fată simplă cum eram, pentru a deveni ceea ce voia fiul ei cel elegant şi sofisticat.

- Dar nu văd de ce a trebuit să faci asta. Consider că aşa cum eşti tu poţi face faţă în orice mediu social. Eşti frumoasă, elegantă şi ai maniere impecabile.

- Cu şase ani în urmă nu eram decât o adolescentă înaltă, stângace, care nu prea vorbea şi nu cunoştea alte subiecte decât cele legate de şcoală, şi era teribil de îndrăgostită de un bărbat care îi repeta

mereu că îi făcuse viaţa un iad.

- Mojicul! exclamă Deb.

- La început a mai avut reţineri, dar imediat ce mama lui a intrat pe fir, a renunţat şi la astea. Iar eu n-am putut să mă adaptez atât de repede la noile condiţii. M-am simţit inferioară acelor oameni, mai ales ca nivel de cultură, şi asta m-a făcut să fiu permanent stânjenită şi să observ că lumea râdea de mine, iar cu prietenii lui nu prea ştiam cum era bine să mă port. Uneori aveau impresia că

eu nici măcar nu înţeleg aluziile lor, deşi nu era chiar aşa. Ajunsesem să cred că sunt cam greoaie la minte când trebuia, de exemplu, să sesizez poanta unei glume, şi acceptam orice observaţie chiar dacă avea dublu înţeles. Catlin bău restul de cafea apoi aşeză ceaşca la loc, încruntându-se.

- Oricum ar fi fost, era datoria lui de

soţ să te ajute să faci faţă situaţiilor.

- Totul s-a complicat între timp, căci l-am surprins cu amanta lui şi din naivitate am făcut o scenă. Imediat am luat legătura cu un avocat, cu domnul Stretton. El a fost de acord să fie apărătorul meu şi chiar mi-a fost de mult folos, în sensul că a aranjat cu sora lui să locuiesc la ea câteva zile. Astfel l-am părăsit pe Conal. Asta este povestea căsniciei mele.

- Incredibil! exclamă Deb. îmi amintesc cum ne-am cunoscut noi, la domnişoara Stretton.

Ea mi-a spus că ai fost foarte bolnavă, şi deşi erai cam palidă, nu mi-am închipuit că ai trecut prin atâtea încercări!

- Oricum, a trecut, important este ce trebuie să fac acum cu minunea asta care a sosit prin poştă?

- Soţul tău a mai încercat vreodată să

ia legătura cu tine?

- Nu, domnul Stretton m-a sfătuit să nu-i spun unde mă aflu, dar Conal a insistat şi m-a căutat cu poliţia, aşa a aflat că sunt în Australia.

- Poate că-l mustră conştiinţa?

- Pe Conal? Nici vorbă. Cred că va trebui să fac drumul până acolo, nu am de ales.

- Si cum va fi reîntâlnirea cu el?

- Surpriza va fi de partea lui. El va fi cel şocat căci eu m-am schimbat mult, dar el, bănuiesc c-a rămas acelaşi, nu cred c-a renunţat la vechile-i metehne.

Cu toate acestea, curajul o cam părăsi pe Catlin după trei săptămâni, când avionul companiei Air New Zealand trecuse deasupra istmului care separa cele două porturi. Pe o parte se afla Manukau, cel deschis spre Marea Tasmaniei. De cealaltă, portul Waitemata,

care făcea trecerea spre Oceanul Pacific.

Acum, când se întorcea în acele ţinuturi, iar Conal se afla atât de aproape de ea, Catlin se trezi respirând foarte greu şi o cuprinse o stare de nelinişte. Ultima scenă care se consumase între ei, cea despre care nu-i vorbise lui Deb, îi stăruia în minte.

- Nu! Nu se poate! exclamă ea fără să-şi dea seama.

Bărbatul care ocupa scaunul de lângă ea o privi surprins.

- Vă simţiţi bine?

- Da, nu vă faceţi probleme, zise Catlin văzându-i privirea speriată. Fusese atât de

umilită încât nici acum nu putea să uite imaginea lui Conal şi a amantei lui, unghiile roşii ale acesteia înfipte în spatele lui şi pasiunea cu care el îi repeta numele: Belinda...

Ei nu ştiau că ea fusese martora scenei

de amor care se desfăşurase între ei. Catlin rămăsese în casa din Auckland, în timp ce Conal petrecea o săptâmână în cea de pe malul mării, dar ea avusese nefericita iniţiativă să sosească inopinat să-l roage să-i spună ce trebuia să facă pentru a fi o soţie adevărată pentru el. Fusese prima oară când conducea singură pe un drum public şi făcuse un efort pentru a ajunge cu bine la casa de pe plajă. Si atunci dăduse peste Conal cu Belinda Scargill, în pat. Mulţumise lui Dumnezeu că-i dăduse puterea să se oprească înainte ca ei să realizeze că ea se afla acolo. Nu-şi mai amintea cum ajunsese înapoi, acasă, dar când Conal se întoarse seara, umilinţa ei se transformase în

furie. Era atât de tânără şi atât de afectată de adulterul lui încât refuzase să se lase intimidată de el. După cinci luni

locuite în aceeaşi casă cu el ar fi trebuit să-l cunoască destul de bine şi să se ferească de furia lui. Conal se răzbunase cu cruzime pe ea, forţând-o cu brutalitate să-l accepte ca soţ. Violul era un cuvânt destul de urât, iar actul în sine şi mai urât. Conal o violase făcând-o să se teamă de actul sexual pentru tot restul vieţii. „Va trebui să dai cândva socoteală pentru fapta ta, Conal“ îşi spusese ea. Dar apoi se consolase la gândul că plânsese toate lacrimile pe care le avusese de plâns pentru el. Acum el nu mai avea cum s-o rănească, nici dacă ar fi avut un harem, nu o singură femeie. Nu mai avea puterea să intervină în viaţa ei.

Poate că Deb avea dreptate şi chemarea lui era doar o manifestare târzie a conştiinţei, care îl făcea să regrete. Ea nu putuse să treacă nicio-

dată dincolo de masca aceea foarte bine

controlată pe care o ofereau trăsăturile lui, aşa încât emoţiile şi trăirile lui rămăseseră un mister. Nu ştia despre el decât că atunci când îşi pierdea cumpătul devenea foarte violent.

Aucklandul o întâmpină cu vreme foarte rece. Desigur, martie era prima lună de primăvară dar, din câte îşi amintea, pe când locuia în acest oraş, zilele erau mai calde, mai însorite. Sau poate memoria îi juca o festă, făcând ca amintirea timpului petrecut aici să fie mai frumoasă. Ajunse la hotel şi de cum intră în camera care-i fusese rezervată formă cu mult curaj numărul lui Conal.

- Este într-o şedinţă, îi spuse secretara, dacă doriţi să lăsaţi un mesaj...

- Spuneţi-i să sune la acest număr, zise ea, între ora patru şi cinci după-amiază. A fost căutat de doamna Loring.

Vocea secretarei trădă emoţie:

- Doamna Emily Loring?

Acesta era numele soacrei ei.

- Nu, răspunse Catlin cu satisfacţie. Doamna Conal Loring. La revedere.

La cinci minute după ce apucase să-şi schimbe jacheta cu care venise pe drum cu altceva mai elegant, sună telefonul. Catlin zâmbi, dar nu ridică receptorul. Fredonând o melodie se îndreptă spre lift. Peste două ore se afla într-un magazin elegant din care-şi cumpără câteva lucruri care-i plăcură. Se întoarse la hotel şi se opri în hol pentru a bea un ceai şi a-i privi pe cei care se aflau alături de ea. Ii plăcea să facă acest lucru încă din copilărie, când forţată fiind să stea foarte mult singură la fermă, se bucura de fiecare ocazie pe care o avea de a vedea oameni noi şi de a le studia comportamentul. Era atât de absorbită de un cuplu care se afla în preajma ei încât tresări, luată prin surprindere când îşi auzi numele.

24

- Conal, zise ea încercând să nu pară surprinsă. Ia loc.Vrei un ceai?

Privirea lui nu mai era atât de tăioasă, îşi spuse ea, şi n-o mai intimida ca altădată.

- Nu, mulţumesc, aş prefera o băutură.

- Nu te-ai schimbat deloc, îi zise ea pentru a nu lăsa să se aştearnă tăcerea între ei. De fapt, îl minţise. Conal arăta mai bătrân, iar ridurile din jurul gurii se adânciseră mai mult. Cu toate astea era la fel de elegant, probabil că tot aşa va fi şi la optzeci de ani, îşi spuse ea.

- Dar tu te-ai schimbat mult, zise Conal măsurând-o cu privirea.

- Desigur, eu am crescut, iar tu ai mai îmbătrânit puţin.

Conal ridică o sprânceană. în trecut acea ridicare de sprânceană o făcea să paralizeze instantaneu.

- Arăţi foarte bine. Unde ai fost de când m-ai părăsit?

- In Australia.

- Deci ai făcut-o intenţionat, ca să mă îngrijoreze de moarte felul în care te descurci, nu?

- N-am crezut c-o să te intereseze, Conal, îi spuse ea, vădit detaşată. Il privi cu nonşalanţă căci zilele în care tremura numai când îi auzea glasul erau de mult trecute. M-am descurcat destul de bine. Dar nu te-am informat despre locul în care trăiam pentru că n-am vrut să risc să fiu adusă înapoi cu forţa, ca o sclavă fugită de pe plantaţie.

- Aşa ai simţit?

- Da. N-am putut accepta ideea că stăpânul recurgea la mine doar când rămânea cu patul gol.

- Cred că este cazul să încetăm ostilităţile până când ajungem acasă.

- Nu am nici cea mai mică intenţie de a merge cu tine acasă. Pentru ce m-ai

adus până aici, Conal?

- Pentru a-mi satisface curiozitatea.

Ea învăţase în lunile în care stătuse în casa lui că dacă-l făcea să-şi piardă controlul avea mult de pierdut. Inteligenţa lui vie sesiza fiecare scăpare a unei minţi normale, iar limba lui ascuţită ştia s-o ţină în ascultare. Dar de data asta greşea crezând c-o putea supune, căci vechiul ei complex de inferioritate dispăruse. Desigur, el remarcase schimbarea ei şi probabil că-şi va schimba şi tactica. Se va desfăşura o altfel de bătălie între ei. Ea îl simţea alcătuind o tactică nouă pe care s-o aplice cu noua Catlin pe care o avea în faţă. Cu toate acestea, înţelese de la prima lui privire că el nu trecuse peste umilinţa pe care i-o provocase plecarea ei. Acum însă, nu se mai putea face nimic. Doar dacă nu...

- Pari foarte încordată, îi spuse Conal.

La şaptesprezece ani ea nu ştiuse nimic despre bărbaţi. îi plăcuse felul în care arăta el,

fusese impresionată de inteligenţa, gradul lui de cultură, sorbindu-l din ochi de la distanţă. La început, Conal fusese bun cu ea tratând-o ca pe o soră mai mică, dar apoi încercase s-o facă dependentă de el, iar violul o făcuse să nu mai simtă decât ură pentru el.

Anii trecuseră, iar maturitatea la care ajunsese şi chiar experienţele, limitate, ce-i drept, cu alţi bărbaţi o ajutaseră să-l înţeleagă. Acum, când se afla din nou în prezenţa lui nu-i putea nega farmecul şi efectul pe care-l mai avea încă asupra ei. Si alţi bărbaţi aveau farmec şi-l folosiseră din plin pentru ca s-o atragă în patul lor. Nu putea nega că se simţea bine când aceştia îi făceau complimente, căci în apropierea lor fiind, sângele i se grăbea

spre obraji. In ceea ce-l privea pe Conal ea trebuia doar să-şi amintească ce fiară se afla sub acel chip, pentru ca să continue să se teamă de el. De aceea, repetă:

- încordată, spui? Nici pe departe. Sunt în vacanţă. Am venit aici să obţin banii de care am nevoie pentru a-mi deschide o afacere. De ce aş fi încordată?

- Dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, n-ai avea motiv. Dar nu crezi că împingi lucrurile prea departe, Cat? Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima oară când ai făcut-o?

- N-am uitat nici un moment al acelei neplăcute întâmplări.

- Cât despre bunăstarea ta, nu ştiu ce să cred. Eşti cam slabă, şi din cauza fardurilor nu se vede că eşti, probabil, foarte palidă. Eşti bine îmbrăcată, n-am ce spune. Cât despre bani... în momentul

acela Catlin citi în ochii lui că banii fuseseră doar momeala care s-o atragă. O să trebuiască să mă convingi că acest magazin este o investiţie bună, zise el urmărindu-i reacţiile cu multă atenţie.

Catlin îl privi cu faţa ca o mască.

- Am aici cifrele din care-ţi poţi da seama, spuse ea urându-l şi mai tare.
- Ar fi mai bine dacă am amâna discuţia cu vreo câteva zile.Vino cu mine acasă, relaxează-te. Vechea ta cameră te aşteaptă, iar Jenny îşi va privi cu ochi curioşi mama care a dispărut misterios.
- Si mama ta? întrebă Catlin.
- Si ea este la fel de curioasă să te vadă.
- Hai să spunem lucrurilor pe nume, Conal. Dacă nu stau cu tine, şansele mele de a-mi obţine banii sunt destul de mici, nu?
- Cam aşa. Dar mai bine să spunem că vreau s-o cunosc pe această nouă Catlin.

- Si eu va trebui să-ţi îndeplinesc toate dorinţele în timp ce tu te vei gândi dacă să-mi dai banii care-mi aparţin de drept?

Ceva, o lucire urâtă, se citi în privirea lui, dar reuşi s-o mascheze înainte de a putea fi descifrată de ea. Privirea lui era ca un bici tăios în momentul acela.

- Arăţi foarte bine, Catlin, eşti o tânără frumoasă, iar eu am vrut numai femei frumoase în preajma mea. Desigur, te poţi considera în siguranţă în cazul în care nu vei dori să faci dragoste cu mine. Nu-mi place să dezamăgesc doamnele, o sfidă el. îmi amintesc singura dată când am făcut dragoste cu tine, erai dulce în felul tău, dar nu erai o femeie la care să doresc să revin.

Insulta lui evidentă o făcu să-şi muşte buzele şi să vrea să-i arunce conţinutul ceştii de cafea în faţă, dar se mulţumi să-l

privească fără a se trăda în vreun fel.

- Dacă sunt forţată să rămân, o voi face.

Ea se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui. Conal fusese un adversar de temut, iar fuga ei îi afectase mândria bărbătească. în sinea ei sperase că-l va putea sfida cu indiferenţă, dar nu era chiar aşa. Instinctele îi spuneau altceva. Conal îşi cerea drepturile şi

putea s-o facă, din poziţia în care se afla. Aşa că va merge cu el şi-i va arăta atât lui cât şi mamei lui că nu mai era fata aceea simplă, demoralizată, căreia îi frânsese el inima.

- Să mergem, aşadar.

Catlin se ridică şi-i spuse.

- Pentru o săptămână, atâta tot.

- Iar după o săptămână ne vom uita peste evidenţele magazinului şi voi lua o decizie.

Catlin se duse în camera ei şi începu să despacheteze cele câteva lucruri pe care le adusese cu ea, neştiind că va fi nevoie să rămână o săptămână. Urmau şapte zile în care va trebui să fie foarte atentă cu fiecare vorbă pe care o scotea, cu fiecare gest. Iar apoi va pleca spre Australia şi se va gândi serios la divorţ.

Capitolul 2

Conal conducea un Jaguar elegant, de ultimul tip. Cu un zâmbet, Catlin se gândi la maşina ei achiziţionată la mâna a doua, care era foarte departe de acest automobil de lux pe care-l conducea soţul ei. Catlin privi pe fereastra automobilului, aflat pe podul spre portul Westhaven. Dedesubt se vedea portul cu zeci de iahturi aliniate, iar în faţă se vedea North Shore, o peninsulă care pătrundea adânc în portul Waitemata ce domina insula vulcanică Rangittoto.

Conal locuia la o extremitate a plajei Takapuna, iar casa sa cu două etaje era bine ascunsă de ochii indiscreţilor datorită imenşilor arbori pohutakawa care creşteau pe stânci. Undeva, sub nişte trepte care duceau spre casă se afla un golfuleţ, la care nu se ajungea prea uşor de pe plaja mare asaltată permanent de turişti. De sus, de pe coama dealului, se vedea o învălmăşeală de case, estompate în pâclă, înşirându-se la vale până aproape de rada întunecoasă a portului. Catlin privi şi spre drumul ce ducea către port, conturat de un şir şerpuit de felinare de stradă. Luminiţele bărcilor de pescari clipeau, cufundându-se şi înălţându-se o dată cu hula. Orizontul îndepărtat se pierdea în beznă, dar marea neliniştită şi învolburată se prelungea la infinit. Farul arunca razele sale peste nesfârşita întindere de ape. Catlin îşi aminti valurile

veşnice care loveau stâncile neclintite de la baza farului.

La prima vedere nu se schimbaseră prea multe. Leandrii îşi ridicau mândri florile mătăsoase dar otrăvitoare spre cer, liliacul se ridica printre ceilalţi arbuşti sau plante decorative din grădina pe care doamna Loring ţinea morţiş s-o facă să semene cu o grădină în stil englezesc.

Casa familiei Loring fusese printre primele construite pe vremea când accesul spre Ţărmul de Nord se făcea doar cu feribotul. Ca de obicei, doamna Loring se afla în pragul casei, cu ochii ei albaştri şi reci, şi nici măcar nu schiţă un gest de bun venit la vederea ei.

- Catherine, i se adresă ea pe un ton foarte grav. Probabil vrei să faci un duş, după un zbor atât de lung.

-Am făcut duş la hotel, mulţumesc, îi spuse Catlin.

- Care hotel? Apoi după ce primi explicaţii de la fiul ei, ea adăugă. De ce ai mers la hotel, nu ştiai că locul tău este aici?

Cu un zâmbet dispreţuitor, Catlin îi răspunse:

- Doamnă, am părăsit casa asta având o idee foarte clară asupra a ceea ce reprezintă ea pentru mine. Vreau să vă asigur că am revenit numai la insistenţele lui Conal.

Emily îşi înfruntă fiul cu privirea.

- înţeleg, zise ea, deşi era foarte clar că nu mai pricepea nimic.

- Este doar o problemă de afaceri, adăugă Catlin.

- O să-ţi duc bagajele sus, interveni Conal. Tocmai în momentul acela, în capul scărilor
apăru o mutrişoară amuzantă.

- Tu erai! exclamă fata.

Catlin nu fu defel surprinsă s-o revadă pe fetiţa pe care o îndrăgise cândva.

- Ce faci? i se adresă ea cu căldură copilei. Te-aş fi recunoscut chiar dacă ai crescut mult, ai ochii familiei. Si aerul dispreţuitor fată de tot ce te înconjoară, ar fi adăugat Catlin.

Jenny îi zâmbi fâstâcită.

- Bine aţi venit, domnişoară, pardon, doamnă...
- Spune-mi Catlin. Fata ridică privirea spre tatăl ei pentru a primi aprobarea acestuia.
- Catherine va ocupa dormitorul bleu, interveni doamna Loring străfulgerându-i cu privirea pe cei prezenţi.
- Am spus fosta ei cameră, mamă, îi atrase Conal atenţia.

Emily trase aer în piept, dar ceva anume o făcu să se abţină de la comentarii.

- Să zicem că n-am înţeles eu bine.

- De fapt, nu are nici o importanţă, spuse Catlin care nu avea nici o chemare spre fosta ei cameră. Aceasta era despărţită printr-o uşă de apartamentul lui Conal, care, din nefericire, nu putea fi încuiată.

- M-am gândit că te vei simţi mai bine acolo, spuse Conal luând-o înainte pe scări, lăsându-le într-o stare de confuzie totală pe cele trei femei. Emily Loring dispăru şi ea imediat.

- Nu mai ştiu să ajung la camera mea, spuse Catlin, n-ai vrea să mă conduci tu, Jenny?

- Desigur, dar cât vei rămâne aici, Cat? Pardon, Catherine?

- Deocamdată nu ştim, se auzi vocea lui Conal care astfel o împiedică pe Cat să vorbească.

Catlin se încruntă, dar nu spuse nimic. Jenny remarcă:

- Ai un nume frumos, Cat, dar de ce bunica îţi spune Catherine?
- Pentru că numele meu, Catlin, seamănă mult cu Catherine. La fel cum se aseamănă Jean şi Jane, Guinevere şi Jennifer. Dacă te interesează problema asta o putem discuta mai târziu, după ce ţi-ai terminat temele.

Camera ei era neschimbată, iar cele câteva lucruri pe care le lăsase se mai aflau acolo. Catlin ridică nedumerită şi surprinsă din sprâncene. Era totuşi încăperea în care ea

încetase de a mai fi un copil. Aici suspinase nopţi întregi după bărbatul care nu voise s-o audă deşi se afla atât de aproape. Poate că acum Conal nu mai voia să înmormânteze trecutul, dar ea era foarte dispusă s-o facă. Cu toate resentimentele ei, nu putu să nu-şi amintească cea de a şaptesprezecea ei

aniversare când primise, tot în această cameră, o pereche de cercei cu diamante de la soţul ei, lucru care o făcuse să spere într-o viitoare căsnicie fericită. Cu cerceii la urechi ea începuse să viseze la felul în care s-ar putea schimba dacă ar avea timpul de partea ei şi dragostea lui Conal. Acesta fusese foarte atent cu ea în seara respectivă, iar ea începuse să spere. Dar situaţia nu durase mult căci după o lună ea îl surprinsese cu Belinda Scargill. Aruncase atunci cerceii într-un sertar. Acum se întrebă unde ar putea fi, dar renunţă şi începu să despacheteze.

- Nu ţi-ai adus prea multe lucruri, observă Conal.

- Nu ai nimic mai bun de făcut? Nu consider că este cazul să-mi expun îmbrăcămintea în faţa ta. Când deschise uşa dulapului observă cu stupoare că hainele ei erau încă în dulap.

- De ce ai mai păstrat toate astea, Conal?

El ridică din umeri.

- La început, am crezut că te vei întoarce. Apoi, m-am gândit c-o să trimiţi pe careva după lucrurile tale. Dar se pare că tu abia ai aşteptat să scapi de aici, Catlin, nu? De altfel nu ţi-ai luat nimic.

- Acum poţi arunca totul. Hainele astea sunt de mult demodate.

Conal, care se întinsese pe pat cu mâinile sub cap şi o privea, îi spuse gânditor:

- Ce mult te-ai schimbat, Cat. Aceşti şase ani au făcut din tine o femeie foarte hotărâtă. Ce s-a întâmplat cu tine?

- După cum ţi-am mai spus, m-am maturizat.

- Am înţeles asta. Dar nu ştiu ce ai făcut în timpul acesta.

- Am urmat cursurile unei universităţi. Am luat o diplomă şi am început să lucrez

la o firmă de comerţ. Si întrucât eram o proaspătă absolventă, am început cu o firmă mai mică, unde l-am cunoscut pe proprietarul magazinului pe care vreau să-l cumpăr.

- Despre care refuz să discut, timp de o săptămână.

- Ai aici toate informaţiile, spuse Catlin întinzându-i un dosar.

- Si dacă refuz să-ţi dau banii?

- Voi solicita sistarea tutelei. Am peste douăzeci de ani şi sunt unicul beneficiar.

- Dacă ar fi într-adevăr aşa cum crezi tu, tutela s-ar putea întrerupe, dar tatăl tău, în marea lui înţelepciune, i-a făcut şi pe even-

tualii tăi copii beneficiari, chiar dacă nu sunt născuţi în momentul acesta. Asta te face să nu mai fii unic beneficiar şi nu poţi sista tutela.

Catlin îl privi cu ochii mari.

- Aş vrea să văd şi eu actul acesta.

- Avocatul tău, Stretton, ştie acest amănunt.

Catlin rămase fără replică, cu privirea aţintită asupra rochiei pe care o avea în mână, cu creierul lucrând sub masca imperturbabilă a trăsăturilor ei. Probabil Conal avea dreptate, n-ar fi avut nici un motiv s-o mintă, dar oricum, trebuia să confrunte spusele lui cu ale lui Stretton. Si dacă era adevărat, asta îi conferea puteri asupra ei până când ea va putea dovedi că nu vor exista alţi moştenitori. Catlin îl urmări cu coada ochiului cum stătea întins pe patul ei, cu trupul lui bine făcut.

- Se pare că va trebui să apelez la tribunal ca să modific termenii înţelegerii, spuse ea.

- în ce fel?

- O să modific termenii acestei tutele sau voi cere numirea unui alt tutore.
- Cred că va fi greu să dovedeşti un eventual dezinteres. Nici nu am amestecat afacerile tale cu ale mele şi le-am administrat destul de bine încât, practic, ţi-am dublat banii.
- Poate că aşa este, dar sunt sigură că voi putea dovedi că nu eşti chiar imparţial în ceea ce mă priveşte.
- Fii atentă, Catlin, ce vrei să insinuezi? Că am lăsat sentimentele personale să-mi influenţeze faptele?
- Nu insinuez nimic, spuse ea. De fapt, purtăm acum o discuţie fără sens, întrucât n-ai văzut evidenţele magazinului şi n-ai luat o decizie.
- Desigur, zise Conal. Privirea lui rece se plimbă de la faţa la trupul ei, mângâindu-i sânii, picioarele lungi, talia subţire. Era o

evaluare a felului în care se schimbase femeia, a ceea ce se ascundea sub fusta aceea de mătase. Catlin simţi că roşeşte şi se întoarse cu spatele.

- Ai început să arăţi foarte bine, Catlin, zise el. Câţi ani ai acum?

- Douăzeci şi patru, ceea ce înseamnă că tu ai treizeci şi doi?

- Exact. Catlin, ţi-am lipsit după ce ai plecat de aici?

Catlin îi înfruntă privirea.

- Aşa cum mi-ar lipsi ciuma.

- Atât de mult m-ai urât, Cat?

- Nimănui nu-i place o boală fără leac. Se teme de ea şi se bucură dacă are şansa să scape.

- înţeleg. Conal se ridică în picioare, îndreptându-se spre uşă. Cina se serveşte la şapte treizeci, ca de obicei. Acum vrei să foloseşti baia?

- Nu, eşti liber s-o faci tu.

Apartamentul lui Conal avea o singură baie, mare şi compartimentată, dar ea nu putea risca să fie surprinsă în situaţii delicate. Se simţi dintr-o dată epuizată. Zborul peste marea Tasmaniei nu fusese mare lucru, dar evenimentele care se derulaseră în orele următoare o obosiseră. Nu-i plăcea să trăiască într-o stare de permanentă tensiune, măsurân-du-şi fiecare vorbă, urmărind figurile tuturor ca să vadă dacă nu le tresare vreun muşchi pe feţe. Se dezbrăcă şi patul gata pregătit o trase la somn. Catlin se gândi că soacra ei, nici dacă ar fi vrut n-ar fi putut să aleagă un mobilier mai opulent care să creeze o stare de disconfort unei tinere de şaptesprezece ani. îşi plimbă privirea de la dulapul stil, la scaunele franţuzeşti care se aflau risipite în încăpere, la secretaire, la draperii. îşi aminti cât de greu îi fusese la început să se mişte prin cameră fără

să se atingă de toate acestea. Singurele lucruri care-i făcuseră plăcere în această cameră fuseseră husele, covorul în care i se afundau picioarele, măsuţele răzleţe şi etajerele pentru cărţi care erau mai mult funcţionale decât decorative. Cu toate acestea încercă regret pentru că îşi regăsi nimicurile ei preferate care, răspândite prin încăpere, atenuau în bună măsură lipsa de personalitate a acesteia. O privire aruncată ceasului de la mână îi spuse că trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la timp la masă. Peste jumătate de oră cobora scara, mulţumită de fâşâitul rochiei de mătase, de un bej foarte pal, cu cordon auriu în talie. Pantofii erau de aceeaşi culoare cu rochia. Purta un inel de aur pe unul dintre degete şi spirale de aur la urechi. Nu purta verighetă, renunţase la ea de când plecase. Tocmai de aceea, poate, privirea Emily-ei Loring

se opri chiar asupra inelului de pe degetul ei. Când

intră ea, Conal ridică ochii. Pentru un moment, ea avu impresia că zăreşte un licăr în ochii lui, stins apoi dintr-o simplă clipire a genelor.

- A meritat să te aşteptăm, Cat, zise el.

Catlin nu-i răspunse dar se aşeză pe canapea
lângă Jenny, care citea o carte.

- Lasă cartea, Jenny, nu este politicos să citeşti când avem musafiri.

Vorbele acestea fuseseră spuse cu scopul ca ea să înţeleagă statutul pe care-l avea în această familie. Jenny lăsă cartea iar Conal îi turnă vin alb în pahar.

- Ai uitat că vine şi familia Perrot la cină ? îl întrebă Emily.

Cei doi Perrot erau un cuplu foarte plăcut, frate şi soră, Lee şi Angela, nişte oameni prea politicoşi pentru a face vreun

comentariu când Conal le-o prezentă ca pe soţia lui. Lee era ceva mai tânăr decât Conal, puţin mai scund şi mai

solid, arăta ca un atacant stânga de rugbi. Angela arăta superb, era o tânără care acorda o mare atenţie felului în care se prezenta. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsând să se vadă o figură cu trăsături clasice, cu ochi negri, gura roşie şi nas acvilin. Deşi nu părea prea inteligentă, Angela lucra într-o agenţie de voiaj şi se descurca foarte bine, dar faptul că se agăţa de fiecare cuvânt al lui Conal îi displăcu lui Cat. Dar de fapt, după aceşti şase ani de despărţire, ea renunţase la orice drept asupra lui şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era o reconciliere. Era bine să se instaureze pacea între ei, dar ea nu se va mai pune niciodată în poziţia de subordonată a lui. Tocmai de asta zburase spre acele locuri

din Australia, pentru a se descoperi pe sine înainte ca viaţa să-i distrugă adevăratul caracter. Atâta timp cât trăise tatăl ei, ea ocupase locul fiului pe care şi l-ar fi dorit acesta, iar personalitatea ei avusese de

suferit din cauza permanentei lui dezamăgirii că nu avusese un fiu care să-l moştenească. Iar Conal o strivise în continuare. Ii trebuiseră şase ani ca să scape de sentimentul de inutilitate şi nu mai era dispusă să cedeze acum.

- Cât timp vei sta aici? i se adresă Lee Perrot.

- Nu ştim încă, răspunse Conal în locul ei. Mai vrei vin?

- Nu, mulţumesc.

Si asta fusese tot. Mai apoi, Lee se aşează lângă ea în timp ce Conal şi Angela căutau un disc pe care să-l asculte.

- Misterioasă doamnă, îi spuse Lee, ai

şocat-o pe Angie. Ea avea mari speranţe să devină doamna Loring. Stiam, desigur, că există o fostă soţie dar nimeni nu ne-a spus că este o adevărată frumuseţe. Spune-mi, unde te-ai ascuns în ultimii ani?

Catlin îi răspunse foarte concis, precizând locul în care trăise.

- Văd că nu vrei să-mi spui mai mult. Nu-i nimic. îl văd pe Conal privind impacientat înspre noi, aşa că vom schimba subiectul.

Lui Catlin nu-i trebui mult pentru a ajunge la concluzia că Lee era un bărbat inteligent cu care îi făcea plăcere să discute. Angela, care-i urmărea, i se adresă cu un aer obosit fratelui ei:

- Lee, cred că ai plictisit-o destul pe Catherine.

- Numele meu este Catlin. C A T L I N. Este o versiune scoţiană a lui Catherine, ce-i drept, dar este numele dat de bunica

mea şi-mi place. Ca atare, cei care vor să capete răspuns de la mine îmi spun aşa.

Se lăsă o tăcere penibilă.

Angela roşi, părând dintr-o dată vulnerabilă, şi ceru ajutorul lui Conal, din priviri.

- Am auzit, zise ea cu glasul pierit, că aşa te-a strigat doamna Loring. Catherine.

- Da, este posibil, dar e singura care-mi spune aşa pentru că, de obicei, oamenii reţin când îi atenţionez că numele meu este Catlin.

Angela înclină din cap, în semn că a înţeles, iar Conal, care se apropiase de canapeaua pe care stătea Catlin, îşi aşează mâinile pe umeri ei.

- De fapt, este numele care ţi se potriveşte, draga mea, zise el.

Chemarea doamnei Loring încheie însă începutul de scenă idilică dintre ei. Catlin rămase cu un gust amar după

prima seară petrecută în familia celui care conform actelor era soţul ei.

Capitolul 3

- Cred că este momentul să avem o discuţie, spuse Catlin pe când urcau scările.
- în camera ta sau a mea?

Catlin nu avea de gând să meargă în camera lui, căci nu se simţea în siguranţă.

- Cred că ar fi mai indicat în birou. Si chiar acum.
- Catlin, rişti prea mult. Stii că nu primesc ordine de la nimeni.
- Nici eu, Conal. Si nimeni, nimeni nu mă va face să mai fiu ce-am fost odată. Nu ştiu ce jocuri vrei să faci tu, Conal, dar nu voi face parte din

ele. Dacă nu mă laşi în pace, mă întorc la hotel.

Conal o urmărea cu ochi trişti.

- Sunt soţul tău, Catlin, am dreptul să te ating.

- Asta este o idee depăşită, Conal! Nu ai nici un drept asupra mea, decât dacă ţi-l confer eu. Si, din câte-mi amintesc, ne-am lămurit complet în privinţa asta acum şase ani. Oricum, nu cred că vom putea ajunge vreodată la discuţii amicale. După... după ce s-a întâmplat atunci...

Conal se îndreptă spre fereastră.

- Cred că acum este cel mai bun moment pentru a-ţi spune că regret fapta mea necugetată de atunci. N-am avut intenţia să te rănesc în vreun fel. Erai atât de lipsită de apărare, de vulnerabilă, şi asta m-a înfuriat şi mai tare, continuă el. Când ai intrat în camera mea şi ai început să ridici tonul la mine, mi-am pierdut controlul. Nimic din ceea ce spun acum ştiu că nu poate repara situaţia dintre noi, dar când m-ai părăsit mi-am pierdut minţile.

Scuza lui, era desigur, formală. Cu toate acestea, el, celebrul ei soţ, bărbatul căruia nu-i rezista nici o femeie, ajunsese să-i ceară scuze. Si nu pentru că se culcase cu Belinda şi mai nu ştiu cum, ci pentru că-i făcuse ei viaţa amară.

- Catlin?

- Au trecut şase ani de atunci, spuse ea fără nici un fel de emoţie. Dacă vrei să te iert, bine, o fac. Nu-mi mai pasă.

- Cu toate astea nu suporţi atingerea mea. Se lăsă tăcerea. Catlin rămase nemişcată, sprijinin- du-se cu o mână pe braţul canapelei. Bănuiesc că numai atingerea mea îţi repugnă. Simţi aceeaşi senzaţie neplăcută când te atinge un alt bărbat?

- Asta nu este problema ta.

- Catlin, nu suntem divorţaţi.

Catlin se încruntă. Ce naiba voia Conal acum?

- Nici nu consider că am fost vreodată căsătoriţi.

- Din punct de vedere legal mai suntem încă soţ şi soţie. Căsătoria noastră a fost şi consumată. Spune-mi, Catlin, de ce n-ai divorţat între timp?

Catlin ridică din umeri.

- Trăind în Australia, la mare distanţă de tine, n-am simţit nevoia s-o fac. Iar dacă ne gândim mai bine, eu te-am părăsit. Tu erai cel care trebuia să divorţeze. De ce n-ai făcut-o?

- N-a fost necesar. Nu mai simt nevoia să mă recăsătoresc.

- Biata Angela! Nu crezi că ar trebui s-o informezi şi pe ea? Sau Emily. Si ea consideră că ai nevoie de o soţie. N-o ţii la curent cu legăturile tale amoroase?

- Nu discut problemele de acest gen cu mama, spuse Conal, care se apropie de ea, aplecându-se asupra ei, blocând astfel

lumina care venea spre ea de la singura lampă aprinsă din încăpere. Ea îi putea auzi respiraţia acum,

îi simţea mirosul aftershave-ului. Dacă făcea un pas înapoi, el ar fi înţeles că se simţea încă vulnerabilă în prezenţa lui. Catlin ridică spre el o figură rece, mândră, sfidătoare, hotărâtă să nu lase să transpară nici o emoţie. Era genul de joc de-a şoarecele şi pisica, pe care el îl agrea, şi care avea ca scop reducerea ei la tăcere.

Conal zâmbi, arătându-şi dinţii atât de albi, şi o urmări cu ochii pe jumătate închişi. încet, ridică mâna şi atinse spirala de aur de la urechea ei. Căldura degetelor lui care-i atinseră faţa îi făcu sângele să pulseze puternic, iar pupilele să i se dilate. Spirala de aur era prinsă de ureche printr-un inel. Cu o mişcare lascivă Conal îi scoase unul dintre cercei, apoi pe

celălalt, profitând de ocazie pentru a zăbovi asupra locului în care o venă îi pulsa atât de tare.

- Ti-e teamă de mine, Cat?

O, da, îi era teamă, dar simţea şi o furie neputincioasă, căci în pofida faptului că el râdea foarte degajat, ea intuia ce se ascundea sub această atitudine a lui.

- Si n-aş avea motive să-mi fie teamă? întrebă ea ridicând spre el cei mai limpezi ochi pe care-i văzuse el vreodată.

Conal o privi, mângâindu-i trăsăturile, dar fără a realiza că prezenţa lui o stimulase fizic. Acum, ea ştia că fusese o pradă cam uşoară. Nu era chiar ca o carte deschisă, e drept, dar emoţiile ei juvenile o trădaseră tocmai când se aşteptase mai puţin.

- Poate, spuse el după câteva momente. Privirea lui coborî spre mijlocul ei, la fel şi mâna lui. Mi-ai interpretat greşit spusele, nu vreau să mă mai însor, dar am nevoie de o soţie, poate numai şi pentru a-i oferi fiicei mele
o viaţă normală de familie. Mama a făcut

destul de bine faţă problemelor până acum, dar de la

începutul anului nu s-a simţit prea bine. Grija pe care trebuie să i-o poarte lui Jenny o epuizează.

- Cred că şi eu i-am creat multe probleme, admise Cat.

- Tu? Nici vorbă! Mama mi-a spus de multe ori că eşti femeia care-mi trebuie.

- Mă simt foarte bine acum când nu-mi mai fac probleme în legătură cu familia ta, Conal, reluă Cat pe un ton autoritar, încercând să-şi elibereze mâna din palma lui. Dar fu o mişcare greşită. Conal profită de mişcarea ei, o sărută, apoi îi prinse capul între palmele lui pentru a o forţa să-i întoarcă sărutul. Când acest sărut luă sfârşit, ea-şi duse palma la gură, amintindu-şi lecţiile de autoapărare pe care le luase în Australia, şi că putea să-i opună rezistenţă.

- Nu mă privi cu ochii ăştia speriaţi, Cat, pentru numele lui Dumnezeu, n-a fost decât un sărut.

Când îşi recăpătă suflul, ea reuşi să îngaime câteva cuvinte.

- Plec, spuse ea, trebuie să plec.
- Nu! Conal o prinse de umeri şi o întoarse spre el. Asta ţi-am făcut, Cat? Nu suporţi atingerea unui bărbat?

Dar ea îşi recăpătase curajul.

- Numai atingerea ta mă deranjează.
- înţeleg, zise Conal.

Perfect, îşi spuse Catlin, aşa-i trebuie! îl rănise exact acolo unde îl durea mai tare, în mândria lui de bărbat.

- Au fost mulţi bărbaţi în viaţa ta, Catlin?

Pe moment, ea ezită înainte de a-l minţi.

- Ce crezi? Când te-am părăsit eram total debusolată, nu mai aveam încredere în mine. A trebuit să-mi dovedesc mie că

nu eram o proastă cum spunea mama ta, aşa că m-am înscris la universitate, am învăţat să am grijă de o gospodărie, să primesc oaspeţi, am făcut sport, am devenit o

femeie de lume. Ştiam că-ţi plac femeile cu multă experienţă, aşa că am devenit una dintre ele. Apoi, pe un ton cinic, continuă: dar cu trecerea timpului am realizat că nici un bărbat nu merită atâta atenţie, muncă şi străduanie, aşa că am renunţat. Acum când ştii totul chiar de la mine, dacă vei dori să divorţezi de mine pe motiv că am fost infidelă, o poţi face.

- Ai un iubit acum?

- Da, spuse ea cu plăcerea pe care i-o dădea siguranţa de sine, dar asta nu este problema ta.

- Am crezut că eşti o femeie puternică şi că nu te vei lăsa dusă de val. Şi aş vrea să-ţi mai amintesc un amănunt legat de

noaptea aceea de pomină: deşi mi-ai opus rezistenţă, mă doreai aşa cum te doream şi eu.Tu mi-ai provocat acea reacţie.

- Şi nu aveam motive s-o fac? Sau trebuia să accept în tăcere că aveai o amantă? Nu m-ai vio-

lat pentru că mă doreai, ci pentru că aşa ai înţeles tu că mă poţi subjuga. De fapt, nici nu ştiu prea bine ce-a fost între noi, viol sau numai uz de forţă! Oricum, m-am simţit umilită.

- Iţi repet că te doream, Cat. Si tu mă doreai, te-au trădat propriile-ţi reacţii. Cred că de asta eviţi atingerile mele. De fapt, relaţia noastră a fost oarecum nefirească. M-am însurat cu o şcolăriţă, dar nu m-am aşteptat să te comporţi în pat ca o tigroaică. Aşa că nu văd ce sens are să mă învinuieşti pentru ceva ce era inevitabil! Regret că debutul tău în viaţa sexuală a fost prea brutal şi neplăcut, căci

bănuiesc că fiecărei femei îi plac sentimentalismele legate de prima noapte de dragoste şi că eu te-am privat de asta.

- A, deci tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea? Află că nu voiam să fac dragoste cu tine, Conal, şi că m-ai forţat. In ceea ce mă priveşte a fost viol adevărat.

- Poate. De fapt, mi-am şi cerut scuze în repetate rânduri şi nu pot fi mândru de ceea ce s-a întâmplat atunci. Iar acum, când văd cum reacţionezi la atingerea mea, sunt şi mai puţin mândru.

- Acum sunt liberă, Conal, şi asta înseamnă foarte mult!

- Liberă, zici? N-aş spune! Eşti atât de conştientă de atingerile mele, de prezenţa mea când ne aflăm în aceeaşi încăpere!

- încetează! strigă Catlin, pregătită să-l lovească.

- Nu face vreo prostie, Cat! Eşti la

mâna mea şi ai venit aici cu un scop pe care probabil vrei să ţi-l atingi.

- Voi pleca mâine.

- Dacă faci asta, poţi să-ţi iei adio de la bani. Comportă-te corespunzător, fii înţelegătoare şi după ce vom studia împreună posibilitatea cumpărării magazinului, vom rezolva problema.

- Nu-mi mai da sfaturi, Conal. Am douăzeci şi patru de ani şi nici nu sunt la prima mea dragoste.

- Este foarte adevărat, dar peste prima n-ai reuşit să treci. Ai nevoie de autocontrol, draga mea, îi spuse el pe un ton batjocoritor.

Cu ochii în jos, Catlin făcu un pas înapoi.

- Trebuie să rămân, nu am altă soluţie. Dar voi face tot posibilul să rezolv problema acestei tutele, căci nu vreau să-ţi văd figura ori de câte ori am nevoie de

propriii mei bani.

- Bine, Cat, noapte bună, ne vedem dimineaţă, cu sentimente mai bune.

Lui Cat îi trebui aproape o oră să adoarmă, şi
i se păru că aproape imediat ce reuşi s-o facă fu trezită de o bătaie în uşă.

- Cat!

Se uită la ceas, era ora trei şi cinci minute.

- Se întâmplă ceva cu mama! îl auzi pe Conal care pătrunsese în camera ei. Am anunţat doctorul şi este pe drum, dar Jenny s-a speriat rău. Poţi avea grijă de ea?

- Desigur, Conal, spuse ea, şi fără a şovăi se îndreptă spre camera fetei.

Jenny, care se speriase, plângea, neştiind ce se întâmplă.

- Catlin, care este starea bunicii? Va... va muri?

- Nu cred, zise Catlin. Este o doamnă foarte puternică bunica ta, la fel ca tatăl tău şi ca tine. Nu i-a venit încă timpul.

- Am supărat-o foarte tare, recunoscu fetiţa.

- Asta se întâmplă destul de des între membrii unei familii. Dar nu înseamnă că tu i-ai provocat această problemă. Catlin stinse veioza de la noptiera fetiţei, care se cuibări la pieptul ei.

După câteva minute de tăcere, fetiţa întrebă:

- Crezi c-o să se facă bine?

- Sunt sigură, draga mea.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi Conal pătrunse în încăpere.

- Mama a suferit un infarct, se pare că va trebui să stea în spital o vreme. Eu o să plec cu ea. Te deranjează să stai tu cu Jenny?

- Nicidecum.

Catlin luă în braţe fetiţa adormită şi se-ndreptă spre camera ei.

Cu toate că era îngrijorată pentru starea lui Emily, Catlin adormi imediat cu Jenny în braţe. A doua zi, fură trezite de Conal:

- Scularea, fetelor, este ora opt.

Fără a deranja copilul, Catlin uşor ridică capul şi-l văzu cu o ceaşcă de cafea în mână, pregătit pentru a pleca la birou.

- Cum se simte Emily?

- A trecut peste momentele cele mai dificile.

Conal o privi lung.

- Privindu-vă, n-am ştiut care dintre voi este mai tânără decât cealaltă. Iar Jenny trebuie să se trezească, o s-o duc eu la şcoală.

Catlin se ridică să-i pregătească fetei micul dejun, căci menajera întârzia.

După câteva secunde de ezitare, Jenny o întrebă:

- Vei sta mai mult timp cu noi, Catlin?

- După cum ţi-am mai spus, Jenny, am venit aici doar pentru a rezolva o problemă legată de banii lăsaţi de tatăl meu. După ce se rezolvă mă întorc în Australia.

- Ce bine ar fi fost să rămâi aici, cu noi! spuse fetiţa, iar Catlin nu ştiu pentru moment cum ar fi fost mai bine să reacţioneze.

Conal, care asistase la discuţia lor, i se adresă fetiţei cu glas duios:

- Nu te îngrijora, Jenny, o vom ruga pe Catlin să rămână cu noi, cel puţin până va ieşi bunica din spital, şi cred că nu ne va refuza.

Capitolul 4

Catlin îşi opri ochii la nivelul gurii lui atât de frumos conturate. După ce Jenny se duse la culcare, îi spuse cu răceală în glas:

- Ai făcut o gafă, Conal, cred că ţi-ai dat seama de asta. Nu pot rămâne aici şi nici nu te voi ierta pentru că mă forţezi să mint un copil.

Conal ridică din umeri.

- Ai iertat tu şi lucruri mai grave.

De data asta, Catlin se forţă să-l privească în ochi.

- Cred că ar fi trebuit să înţelegi până acum cât de mult îmi displace să fiu obligată.

Observ că ai o bucurie ascunsă când reuşeşti să-i transformi pe cei din jur în adevărate marionete, dar asta este ultima dată când îţi reuşeşte cu mine. O dată ce ajung în Australia nu vei mai avea nici o putere asupra mea sau afacerilor mele.

Conal o privi zâmbind, apoi îi mângâie încet obrazul. Catlin încercă să-şi ferească faţa.

- Nu te mişca, spuse el urmărindu-i

genele lungi care se lăsaseră peste ochii mari, luminoşi. Conal întinse mâna din nou şi-şi reluă mângâierea cu mişcări mai lente, lascive. Catlin se surprinse reacţionând la atingerea lui şi se urî pentru această slăbiciune.

- Nu-ţi fac nici un rău, Catlin, spuse el ca un om care încearcă să calmeze un animal intrat în panică. Totul este în regulă, Cat. Vezi şi tu că atâta timp cât vei fi foarte speriată din cauza mea, te vei afla sub dominaţia mea. Relaxează-te, Cat,

îi spuse el mângâindu-i obrazul cu pielea ca de mătase. Nu-ţi voi face rău şi nici nu voi mai încerca vreodată să te aduc cu forţa în patul meu.

- Eşti chiar atât de afectat de faptul că mă sperie atingerea ta?

- Poate că mă loveşte exact în mândria mea de bărbat.

- Deci este tot un punct de vedere

egoist.

- Cat, repet ce ţi-am spus. Dacă vei continua să te temi de atingerile mele, nu te vei putea elibera niciodată de mine. Sunt două feluri de sclavie, după cum prea bine ştii. Una este cea printr-o foarte mare dragoste care te subjugă, iar alta prin teama fizică.

- Si ce voi face cu amintirea umilinţelor trecute?

Se citi mânie în ochii lui, dar mâinile lui continuau s-o mângâie de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Palma lui trecu uşor peste obrazul ei,

urmărindu-i linia maxilarului, peste pomeţii obrajilor, peste sprâncenele frumos arcuite. Catlin simţi că roşeşte.

- Astfel ţi le aminteşti, Cat? Trebuie să recunosc că la început am avut intenţia să te umilesc, dar n-a durat mult. Chiar dacă erai furioasă pe mine, ai înţeles acest

lucru.

- Mă urai.

- Nici vorbă! Conal o apropie de el. Obrazul lui ajunse astfel foarte aproape de fruntea ei. Cum aş fi putut să te urăsc? Am văzut că erai profund nefericită, din vina mea. Asta m-a înfuriat, nu pot nega, dar eram furios pe mine pentru că nu procedasem corect. Iar apoi, în loc să avem o discuţie deschisă, să încercăm să punem lucrurile la punct, ne-am pierdut amândoi controlul şi uite ce-a ieşit. Catlin, de fapt, eşti sigură că de mine te temi şi nu de propriile tale reacţii? Căci după felul în care ai reacţionat în timpul aşa-zisului viol,

asta s-ar putea înţelege. Sau te deranjează să recunoşti un asemenea adevăr, draga mea?

- Nicidecum! spuse Cat cu pumnii încleştaţi. Ea regretă că pentru un singur

moment se lăsase prinsă de vraja vorbelor lui, căci i se păruseră sincere. Oricum, nu se aşteptase la o nouă capcană.

încet, Conal o trase spre el, înlănţuind-o cu braţele, lipind-o de pieptul lui. Acolo unde trupurile lor se atingeau, Cat simţea scântei de dorinţă şi nici Conal nu rămăsese neafectat. Ea îi simţea bătăile inimii, ocazie cu care descoperi spre surprinderea ei că nu-i displăcea ceea ce se petrecea. Astfel ţinută în frâu doar de către ea, pasiunea aştepta să depăşească hotarele ruşinii, ale reţinerii, pentru a izbucni la viaţă.

- Te rog să-mi dai drumul, îl imploră ea.

- Nu înainte de a mă săruta.

- Nici vorbă.

- De ce, draga mea? Te temi că ar putea să-ţi placă?

- Nu mă poţi forţa să fac ceea ce doreşti

tu.

- Nu, dar te-aş putea face să doreşti singură asta, te-aş putea seduce.

Spre uimirea ei, Catlin se simţi răspunzând sărutărilor lui.

- Să nu îndrăzneşti, protestă ea formal.

- Este o mare diferenţă între viol şi seducţie, îi explică el reprimând orice încercare a ei de a se elibera. Poate că este momentul să vezi diferenţa.

- Nu!

- Atunci, sărută-mă! După ce zbaterea ei încetă, el îi zâmbi. Cat, te doresc!

Catlin se trezi prizoniera braţelor lui. Trupul ei fu cuprins de flăcări, şi nu găsi nimic mai bun de făcut decât să se agaţe de umerii lui. Tremura din cauza şocului, a senzaţiei de teamă. Conal o săruta fără încetare, iar ea se lăsa pradă sărutărilor lui.

- Gata, spuse ea la un moment dat, te-am sărutat, acum dă-mi drumul.

- Sper că nu ţi-a displăcut? zise el eliberând-o.

- Mă duc la culcare, spuse Cat.

- Iar eu merg să înot puţin, sper că apa rece va realiza ceea ce reuşeau altădată duşurile reci. Am observat, Catlin, spuse el, că roşeşti prea mult pentru o persoană sofisticată cum eşti tu. Noapte bună, draga mea.

O dată ajunsă în pat, Cat nu adormi decât când îl auzi pe Conal intrând în camera lui. Dormi până dimineaţa când Jenny sosi în camera ei.

După aceea, zilele trecură repede. Starea lui Emily evolua bine. Medicii spuneau că după o altă săptămână de spitalizare, ea-şi va putea continua tratamentul acasă. Jenny abia aştepta să-şi revadă bunica. Erau o familie fericită, se gândi Catlin. O casă frumoasă, o

copilă reuşită la vederea căreia faţa i se lumina, toate acestea erau lucruri de care Conal se bucurase deja, dar se pare că ei îi erau interzise. Nu putea crede că va găsi vreodată un bărbat în care să aibă încredere. Căci nici unul dintre cei doi bărbaţi care-i inspiraseră încredere nu făcuse faţă standardelor tot mai ridicate pe care ea le impunea. Acum ea căuta un bărbat superior lui Conal, din toate punctele de vedere. Un bărbat mai puternic, cu o mai mare forţă de atracţie, mai frumos, mai bogat, poate. Dar era cam greu de găsit. Combinaţia aceea specială de caracteristici îl făcea pe Conal unic. Aşa că ei îi mai rămăsese doar să-şi irosească adâncurile simţirilor pe experienţe trecătoare, sau să rămână singură toată viaţa, să fie mătuşă iubitoare pentru copiii altora, să caute doar compania prietenilor şi să se

împlinească prin muncă. De fapt, şi alţii încercaseră toate acestea şi reuşiseră. Va face şi ea la fel. Conal se afla în aceeaşi stare, tânjea după defuncta lui soţie, Claire, şi inima lui era îngropată alături de ea.

într-una din zile, Conal o invită să facă o vizită familiei Radich, care rămase surprinsă când le-o prezentă pe Catlin ca soţia lui.

- Te rugăm să ne scuzi, spuse Marija Radich, am auzit multe despre tine, dar nimic nu justifică... femeia se întrerupse, într-o stare evidentă de confuzie.

Catlin îi zâmbi.

- Au trecut şase ani de atunci.

- Important este că te-ai întors, spuse Marija Radich.

Catlin vru să-i precizeze că lucrurile nu stăteau chiar aşa, dar tocmai atunci Jenny şi Lalage, fetiţa familiei Radich, solicitară

ajutorul Marijei căci porcuşorul de Guineea scăpase şi nu puteau să-l mai prindă. Petrecură o după- amiază plăcută, iar Stefan îi explică lui Catlin

tehnica prin care obţineau acel vin minunat, cu gust unic. Pe drumul de întoarcere, Jenny o întrebă brusc.

- Cat, tu unde locuieşti în Australia?

Catlin îi spuse numele oraşului, apoi cu toate eforturile pe care le făcu de a nu se ataşa de ea, nu rămase insensibilă la rugăminţile ei de a-i povesti despre viaţa de acolo. Catlin îşi dorea mult un copil. îşi spuse că, după ce va pleca, Jenny o va uita uşor, poate îi va scrie o dată, de două ori şi atât. Problema cea mai grea cu care trebuia să se confrunte rămânea concediul ei de trei săptămâni care lua sfârşit în curând. Conal o privea conştient că ceva anume, ceva nespus încă, o frământa.

- Va trebui să plec, Conal, îi spuse ea, concediul meu va lua sfârşit curând.

- Nu cumva te aşteaptă vreun iubit nerăbdător?

- Si dacă ar fi aşa?

Conal murmură ceva ce ea nu înţelese, dar intui, după expresia feţei lui. Imprecaţia o făcu să-şi piardă siguranţa pe care i-o conferiseră ultimele clipe petrecute în preajma lui Conal. Acesta îşi luă libertatea de a o prinde în braţe şi a o săruta cu foc.

- Te rog să nu mă mai atingi! spuse ea furioasă.

- Eşti soţia mea şi te voi atinge când vreau şi unde vreau!

- Chiar dacă ştii că mă gândesc la alt bărbat? De fapt, nici eu nu ţi-am stricat relaţia cu Belinda, care se ţinea pretutindeni după tine ca un căţeluş, făcându-mă în permanenţă conştientă de

prezenţa ei. Chiar crezi că eu nu vedeam ce se întâmplă? Cat făcu un pas înainte cu mult curaj, fără a se mai teme de el. Chiar şi acum sunt sigură că ai pe cineva, căci tu nu poţi sta singur, Conal. Ai nevoie de o femeie, orice femeie, atâta timp cât este frumoasă,

necăsătorită, pentru că tu, de fapt, nu cauţi o relaţie de durată. îţi doresc succes, căci asta îţi doreşti, dar nu mai încerca să mă faci să mă simt vinovată.Tu m-ai făcut ceea ce sunt acum. Trebuie să dai vina pe tine însuţi dacă nu-ţi place ce vezi!

- De ce afirmi că nu-mi doresc o relaţie serioasă, Catlin? Spune-mi, aş vrea să ştiu.

Simţindu-se dintr-o dată epuizată, ea-i spuse:

- După moartea lui Claire, n-ai mai simţit nevoia să te îndrăgosteşti.

Conal închise ochii, apoi îi deschise din

nou privind-o intens.

- Am iubit-o pe Claire, recunoscu el, oarecum vinovat. O voi iubi mereu, de fapt. Dar ea este moartă şi deşi am jelit-o îndeajuns, nu sunt nebun să-mi înmormântez inima pe vecie alături de ea. Asta ai crezut tu despre mine?

- Este cea mai indulgentă interpretare a comportamentului tău, de fapt, spuse Catlin care era

conştientă că, în pofida faptului că discutau în contradictoriu, era prima oară când comunicau, în farsa aceea care era între ei.

- Indulgentă? Da, poate. Dar de ce ai fi tu indulgentă, Catlin? Priveşte-mă, Catlin! Conal îi prinse bărbia şi îi întoarse faţa spre el. Cat ţinea ochii în jos, iar obrajii îi ardeau.

- Ce simţi când mă priveşti, Cat? De ce te-ai căsătorit cu mine?

- Pentru că nu ştiam ce altceva pot să fac, spuse ea.

- Cred că nu ţi-a fost prea uşor, Cat. Abia acum înţeleg că n-ar fi trebuit să te aduc aici, să te aduc în viaţa mea fără să te fi pregătit în vreun fel.

Capitolul 5

Se auzi vocea lui Jenny care îi striga din bucătărie. Cina se desfăşură într-un mod foarte plăcut şi intim.

- Bunicii nu-i place ca eu să mănânc hamburger la cină, spuse fetiţa cu gura plină.

- Dacă n-o faci prea des, nu este nici o problemă, spuse Cat, întinzându-i o farfurie cu legume asortate. Important este să ai şi o salată alături.

In acel moment sunetul telefonului le întrerupse conversaţia şi Catlin merse să răspundă. Auzi vocea unei femei:

- Sunteţi doamna Loring?
- Da, sunt doamna Conal Loring.

Se lăsă o tăcere nefirească, apoi femeia vorbi din nou, de parcă ar fi avut nevoie de un moment pentru a-şi reveni.

- Cred că este o greşeală.
- Nu este nici o greşeală, sublinie Catlin. Aveţi un mesaj?
- Mda, zise aceasta. I-aţi putea transmite lui Conal că Moya Southcott l-a căutat şi aşteaptă telefonul lui?

Să fii sigură c-o să te sune, spuse Catlin în gând, dar îi notă numele pe o bucată de hârtie.

- Am notat, la revedere.
- Dar cum se face că răspundeţi la acest telefon, nu sunteţi divorţaţi?
- Nu, ripostă Catlin cu fermitate. La revedere, domnişoară Southcott.

Nici măcar muzica lui Palestrina nu mai avu darul de a o calma. Mintea i se goli dintr-o

dată, ceva straniu pentru ea. Nu se mai gândise de câtva timp la situaţia ei şi infidelitatea lui Conal, de parcă ar fi vrut să se lase pradă uitării de sine, plutind în spaţiu, între două lumi. Si apoi, treptat, vidul mental fu umplut de imaginea lui şi a amantelor lui, care păreau că vor să se apropie tot mai mult de ea, de parcă şi-ar fi revendicat locul alături de soţul ei.

Furioasă, Catlin se îndreptă spre încăperea în care se aflau cei doi, ridicând câte un lucru de prin casă care nu se afla la locul lui. Dar apoi renunţă şi îşi spuse că se comporta ca o adolescentă nechibzuită, căci nu avea, de fapt, nici un drept asupra lui Conal. Nu mai exista între ei decât o legătură consfinţită legal, atâta tot, dar cu toate astea gândul că el se putea afla în braţele altei femei o scotea din minţi. Iar dacă închidea ochii readucea în prim plan imaginea lui Conal

cu Belinda Scargill, în patul acela mare

din casa de pe plajă, felul în care resimţise ea şocul, şi hotărârea ei de a se despărţi de Conal.

Cum putea să uite? Fusese îndrăgostită de el, copilă fiind, dar inima îi fusese călcată cu cruzime în picioare. Dragostea trecuse, dar de ce nu trecea şi durerea? închise ochii, simţindu-se total nefericită. Atracţia dintre ei exista încă, dorinţa de a face dragoste se redusese la o senzaţie animalică. Si Conal simţea la fel. Dar de fapt, ce voia el? Să se răzbune pentru fuga ei de acum şase ani? Catlin încercă să-şi ordoneze gândurile. Conal o voia aici. Dar de ce oare? La început, crezuse că era doar egoism. Pe lângă nevoia ei de bani, el se mai folosise şi de dragostea fiicei lui, Jenny, pentru a o convinge să rămână, ba chiar şi boala mamei lui apărea acum ca un instrument în mâinile

lui. în plus, repulsia pe care o manifestase ea la început îl şocase şi-i rănise orgoliul masculin. Oare Conal încerca acum s-o curteze? în prima noapte îi spusese că

are nevoie de o soţie, poate-şi închipuise că acum, matură fiind, poate prelua atribuţiile doamnei Loring. Oare-şi dorea o nevastă dedicată vieţii de familie, prinsă de treburile casei, care să-i ignore aventurile? Nevastă sau amantă, indiferent ce-şi dorea el, trebuia să înveţe să trăiască fără ea, căci ea nu avea de gând să îndeplinească nici unul din aceste două roluri. Somnul o fură repede, dar curând, fu trezită de zgomotul făcut de Conal care se întorsese din vreo escapadă, ca de obicei. Catlin privi la ceas şi observă că acesta fusese plecat vreo două ore. Fără îndoială, când va vedea că l-a căutat Moya Southcott, îi va telefona. De fapt, Catlin nu-şi mai făcea probleme,

era ceva obişnuit pentru el să aibă atât nevastă cât şi amantă. Catlin oftă şi se adormi la loc. Se trezi pe o vreme mizerabilă, cu vânt puternic dinspre Sud Est. Dormitorul se răcorise simţitor. Se sculă din pat şi se duse să închidă fereastra prin care pătrundea răceala

dimineţii jilave, zăbovind o clipă, cu nădejdea că nu va ploua. Apoi, se îmbrăcă şi coborî la parter. Acolo o găsi pe Jenny, înfrigurată, strâns înfăşurată în halat, privind-o cu ochi mari, rugători.

- Cat, se apropie Paştele, am putea pregăti ouă roşii?

- Să vedem dacă avem tot ce ne trebuie, spuse Cat şi puse ibricul pentru cafea pe foc. După vreo oră apăru şi Conal şi i se adresă lui Catlin:

- în seara asta vom ieşi împreună, Cat. Ti-i aminteşti pe Elaine şi Phil Gregory?

Cât de bine şi-i amintea!

- M-am întâlnit cu Phil aseară şi mi-a smuls promisiunea de a merge la o petrecere dată pentru o delegaţie de oameni de afaceri din Peru. Am acceptat invitaţia în numele tău.

- Ce amabil eşti, Conal!

Phil Gregory era un om de treabă dar prea stresat de exigenţele unei cariere în domeniul afacerilor. Soţia lui, Elaine, era maliţioasă, graţioasă şi intrigantă. Fără îndoială fuseseră foarte surprinşi de apariţia unei copile pe post de soţie a lui Conal.

Când începură pregătirile pentru petrecere, Jenny se apropie şi o privi lung pe Catlin care-şi aranja părul în oglindă.

- Cat, ştii ce mult mi-aş dori să am părul ca al tău?

- Dar şi al tău este foarte frumos, îi spuse ea.

- Si mama a avut părul negru, spuse

fetiţa. Si era foarte frumoasă.

- Si nu numai atât, dar ştiu că era şi foarte bună.

- Ai cunoscut-o, Cat?

- Nu, dar am auzit vorbindu-se despre ea.

- Mie bunica nu-mi spune despre mama nimic, iar tata...

- De ce nu mă întrebi pe mine, Jenny? Eu ţi-aş fi spus tot ce doreai să afli. Cu prima ocazie o să-ţi povestesc tot ce vrei.

Plecară dar tocmai când ajunseră aproape de Ramuera, Cat consideră că este momentul să aducă în discuţie telefonul Moyei Southcott şi-i aminti lui Conal despre aceasta, poate mai mult din curiozitate. Conal primi vestea despre telefonul Moyei ca pe ceva obişnuit, fără a face vreun comentariu, refuzându-i astfel lui Catlin discuţia pe care ea o aştepta.

- Catherine ! se auzi vocea Elainei

Gregory, care-i întâmpină în pragul casei şi rămase atât de surprinsă încât câteva secunde păru că nu mai poate articula nici un sunet. Draga mea, arăţi grozav! Cred că soţul tău s-a îndrăgostit a doua oară de tine! îţi prieşte Australia.

Membrii delegaţiei peruviene erau încântători. Catlin se bucură de manierele lor elegante, dar rămase în alertă căci compli-

mentele soţilor Gregory nu însemnau decât că o fostă amantă a lui Conal era şi ea prezentă.

- Catlin, spuse la un moment dat Elaine Gregory care apăruse ca din senin. Cineva vrea să te cunoască. Ti-o prezint pe Moya Southcott. Moya, ea este soţia lui Conal, Catlin.

- Tu eşti soţia lui Conal?

- Deocamdată, da.

- Scuză-mi uimirea, dar nu arăţi defel

aşa cum mi te-am imaginat.

- Mi se întâmplă şi mie de multe ori să mă confrunt cu o realitate care mă dezamăgeşte.

- Nu asta am vrut să spun, zise femeia, dar după descrierile lui Conal mi te-am închipuit cu totul altfel.

- A, el nu m-a văzut de şase ani, spuse Catlin cu ironie. Cred că îşi aminteşte o şcolăriţă. Multe lucruri se pot întâmpla în şase ani.

Moya lăsă gene incredibil de lungi în jos, ocazie cu care Cat remarcă că era într-adevăr frumoasă. Poate nu foarte inteligentă, dar Conal nu pentru inteligenţa ei o alesese. Catlin începu să se amuze. Desigur, Moya considera că poate avea pretenţii asupra lui Conal, dar dacă era să se ajungă la o competiţie, mai multe şanse avea Angela Perrot. Era la fel de frumoasă, şi poate la fel de proastă,

dar o avea în spate pe Emily şi asta conta foarte mult.

- Cu ce vă ocupaţi, domnişoară Southcott?

- Sunt designer vestimentar.

Când află cu ce se ocupa Catlin, ea o privi cu consideraţie.

- Pentru contabilitate este nevoie de un creier bine organizat, eu cred că sunt prea frivolă pentru asta, nu crezi, Conal? i se adresă ea bărbatului care se apropiase de ele. Catlin se încordă fără voia ei. Nu putea uita, indiferent ce eforturi ar fi făcut, ceea ce simţise când Belinda

Scargill i se adresa lui Conal, privindu-l cu subînţeles, făcând-o să se simtă neajutorată, de prisos. Dar apoi îşi spuse că asta fusese cu şase ani în urmă.

- Frivolă este un cuvânt nepotrivit, domnişoară Southcott. Nu cred că este cazul să te categoriseşti în acest fel.

Nimeni nu trebuie să-şi atribuie asemenea calificative, care toate denotă, într-un fel sau altul, prostie. Oamenii vor avea tendinţa să te abordeze conform evaluării pe care ţi-ai făcut-o singură, la un moment dat.

- Sunt sigur că Moya n-a intenţionat o astfel de interpretare, interveni Conal, care până atunci asistase neputincios la conversaţia celor două, neştiind dacă era cazul să intervină. Pot să-ţi aduc o băutură, Moya?

- Da, dragul meu, un gin, ca de obicei.

Conal o privi apoi pe Catlin, aşteptând ca ea
să spună ce prefera să bea.

- Părul tău are o culoare incredibilă, spuse Moya, ce vopsea foloseşti pentru a-l face atât de frumos?

- Nu folosesc decât săpun, spuse Catlin. Dar în momentul acela o voce

răzbătu de undeva, din spatele lor.

- Cat, Cat Galbraith, tu eşti oare? Ai plecat de la tine, din munţi?

Catlin se întoarse spre micuţa Maxie Horrocks care o prinse în braţe.

- Mă plictiseam de moarte până când te-am văzut, căci nu poţi trece neobservată, draga mea, eşti mai înaltă decât toţi cei de aici. Cat, arăţi superb! Unde ai fost până acum? Conal, o cunoşti pe Catlin?

- Da, dragă, o cunosc, din întâmplare este chiar soţia mea!

- Soţie? repetă femeia căreia nu-i venea să creadă. Vrei să spui că ea este fata care te-a părăsit?

- Exact, Maxie, spuse Conal care nu putea să se supere pe femeia aceea micuţă din faţa lui, recunoscută pentru francheţea ei.

- Incredibil! Eu petreceam vacanţele

cu Catlin în copilărie, dar pe urmă ne-am pierdut una de alta, mai precis eu nu i-am mai scris. îmi pare rău, Cat, că n-am mai continuat corespondenţa cu tine, dar acum sunt căsătorită şi însărcinată în luna a treia, spuse Maxie, mândră. Sunt gravidă în trei luni, fără să fi avut nici un fel de greţuri până acum. Dar unde este Red?

Red era soţul ei, un bărbat frumos, înalt, elegant şi care o sorbea din priviri. După ce se făcură prezentările, li se alătură şi Moya. într-o pauză, Maxie îi spuse lui Cat:

- Red este patronul agenţiei la care lucrează Moya.

- Cred că nu putem discuta liber aici, Maxie. Ce-ar fi să-mi faci o vizită mâine?

- Cu cea mai mare plăcere, Catlin, dar abia pot să mă abţin să nu încep să-ţi spun toate cancanurile, a trecut atâta timp de

când n-am mai vorbit!

Mai târziu, după ce soţii Layton, căci acesta era numele de familie al lui Maxie acum, plecară, Catlin ieşi pe terasă, încăperea în care se aflau fiind prea aglomerată şi lipsită de aer. Ridică ochii spre cer unde trona, în toată splendoarea ei, Calea Lactee.

Catlin abia aştepta să se întoarcă la climatul cald al Australiei. Oftând, se sprijini de trunchiul unui copac ale cărui frunze foşneau mătăsos în aerul nopţii. Era târziu, trecut de miezul nopţii, dar oraşul era încă plin de viaţă. Cândva urâse Aucklandul, şi vărsase lacrimi amare după munţii şi râurile pe care le lăsase în urmă.Trase aer în piept şi oftă din nou gândindu-se că acum şi Australia i se părea foarte departe, ca şi locurile copilăriei. O boare

blândă foşnea printre crengile arbuştilor

decorativi, iar din arborii de pohutakawa cădeau flori care formau un adevărat covor pe pajiştea din faţa casei; dar Catlin se scutură la un moment dat, fiind conştientă că nu avea sens să se lase cuprinsă de nostalgie la amintirea unor vremuri când nu fusese prea fericită alături de Conal. In momentul acela pe terasă apărură două persoane. Catlin le recunoscu, desigur, dar nu făcu nici o mişcare, pentru a nu-şi trăda prezenţa.

- Când ne vom mai vedea, Conal? auzi vocea Moyei.

- Nu ştiu, Moya, îi răspunse Conal.

- Pentru numele lui Dumnezeu, cât are de gând să stea aici?

- Asta nu este problema ta, Moya!

După câteva secunde Moya vorbi din nou:

- Am impresia că atâta timp cât va fi ea aici, nu vei dori să ai nici un fel de legături cu mine.

- Nu cred că este nici momentul, nici locul pentru a discuta astfel de lucruri.

- Foarte bine, spuse Moya înţepată, căci ca şi Catlin, recunoscuse acel ton al vocii lui care îi spunea clar că oricât ar insista, n-ar ajunge la nici un rezultat. O să te sun eu mâine, mai adăugă Moya, încercând să-şi recapete demnitatea.

- Mâine voi fi ocupat toată ziua, i-o reteză Conal.

Nu-l lăsa să facă asta şi cu tine, i-ar fi şoptit
Catlin. Omul ăsta îţi va rupe inima aşa cum a făcut-o şi cu alte femei. Dar până reuşi ea să-şi recapete controlul de sine, ei plecaseră. Catlin reveni în sala în care se desfăşura recepţia şi fu nevoită să suporte avansurile, ce-i drept nu prea insistente, ale unui individ care-i tot dădea târcoale. Conal, care observase scena, veni spre ea.

- Este momentul să plecăm, Cat.

- Conal, nu ţi se pare că exagerezi? Chiar vrei să acaparezi tu toate femeile de aici? spuse bărbatul care pusese ochii pe Cat. Unde este Moya?

- A plecat, fu răspunsul lui Conal. Dar Catlin este soţia mea, te rog să ţii seama de acest lucru.

- Imi pare rău, n-am ştiut...

- Este normal să nu ştii, sunt genul de soţie migratoare, care nu stă prea mult pe acasă...

- Să mergem, Catlin, spuse Conal prinzând-o de un cot cu putere, făcând-o să înţeleagă astfel că nu se putea împotrivi.

- Sigur, spuse ea, zâmbind pentru a nu lăsa să se vadă că o durea atât de tare mâna.

Ajunşi la maşină Conal îi spuse:

- Ti-aş fi recunoscător dacă n-ai mai

flirta cu primul bărbat care-ţi iese în cale. Căci le-am dat, slavă Domnului, temă de bârfă încât să le ajungă o săptămână.
Catlin îl privi amuzată.

- Ai început să te comporţi ca un soţ adevărat. Ba chiar ca unul din epoca victoriană. Si desigur eşti şi ipocrit, ca majoritatea celor care au trăit atunci.

- Moya nu este...

- Un subiect despre care să discutăm, da? Ai dreptate şi nu i-aş fi adus numele în discuţie dacă nu ai fi menţionat că mândria ta masculină a fost periclitată de uşurinţa cu care flirtez eu. Căci, de fapt, pe tine te deranjează faptul că soţia ta, care de altfel nu prezintă nici un interes pentru tine, îndrăzneşte să cocheteze cu alt bărbat. Nu este oricum demn de tine. Cred că nu mai este cazul să-ţi reamintesc că între noi nu există nici un fel de relaţie care să-ţi dea dreptul să...

- Observ că pentru o femeie cu foarte puţină experienţă de viaţă ştii foarte multe despre orgoliul masculin. Cu toate acestea trebuie să-ţi amintesc că porţi numele meu, Catlin. Asta înseamnă că felul în care te comporţi este urmărit de multă lume, cum s-a întâmplat şi în seara asta. N-ai observat că toată lumea a fost cu ochii pe noi?

- Sigur că am observat, dar nu-mi pasă de bârfe. Nici ţie de altfel, căci te-ai fi ferit să te afişezi cu relaţiile tale extraconjugale chiar aici.
- Moya nu este o astfel de relaţie, Catlin.
- Nu? Crezi că-şi dă seama de asta?
- Nu ştiu, dar cert este că nu sunt îndrăgostit de ea.
- Poate, dar asta este impresia pe care o laşi. Oricum, ea este îndrăgostită de tine, nu poţi nega.
- Catlin, te rog să încetezi această

discuţie, altfel...

- Altfel, ce? O să mă violezi din nou? Gata, am încheiat discuţia.

- Dacă într-adevăr se desfăşura o discuţie între noi. Iar dacă tot vrei să ştii adevărul, m-am culcat de mai multe ori cu Moya. Nu i-am promis nimic, am luat doar ceea ce putea să ofere de bunăvoie. I-am spus foarte clar că nu mă interesează o relaţie serioasă. Despre căsătoria noastră a ştiut chiar de la început. Ea este, de fapt, îndrăgostită de banii mei şi nu de mine, iar pentru serviciile oferite a fost răsplătită din plin. Eşti satisfăcută acum?

- Da, sunt pe deplin satisfăcută, numai că ea nu pare să fi înţeles prea bine situaţia. De asta m-ai adus aici, ca să te scap de ea?

- O, Catlin, ar fi mai bine să nu scoţi nici o vorbă până nu ajungem acasă!

Catlin nu mai spuse nimic, încercă

doar să rememoreze ce se întâmplase în seara aceea, care nu fusese rea în totalitate. Căci întâlnirea cu Maxie Horrocks îi făcuse o deosebită plăcere. Maxie fusese o bună prietenă, care crescuse departe de părinţii ei, oameni cu o viaţă socială foarte activă. Ele călăriseră, schiaseră şi înotaseră împreună. Căldura pe care o emana Maxie o fascinase pe copila cea tăcută şi rezervată care fusese Catlin. Cat rămăsese singură şi dezolată când, după divorţul ei, mama lui Maxie o dusese pe aceasta în Anglia şi fata nu-i mai scrisese. Nici nu-şi dădu seama că zâmbea când maşina ajunse în faţa casei.

- Nu pari obosită, îi spuse Conal şi fără alte cuvinte o sărută, în întunericul din maşină.

Buzele lui erau fierbinţi, şi gura ei părea tot ceea ce-şi dorea el. Inima fetei începu

să bată tot mai tare. Făcută prizoniera simţurilor fără voia ei, Cat ridică o mână şi-i atinse obrazul, degetele ei înfiorându-se la contactul cu obrazul lui Conal. Cu o mână, acesta îi mângâia gâtul, găsindu-i pulsul care-i trăda emoţiile, undeva în spatele urechii. Ceva ciudat se petrecu cu Catlin. Se simţi uşoară, iar o senzaţie plăcută de căldură se risipea în tot trupul ei, de la cap spre picioare, făcând-o să se simtă fără apărare. Işi dădu capul pe spate, temându-se de reacţiile pe care le putea avea. Dar Conal îi şopti:

- Liniştеşte-te, draga mea, iar ea recăzu în acea stare, tremurând. Incet, degetele lui îi trecură peste contururile feţei, apoi urmăriră linia umărului şi-i pătrunseră sub rochie. Inima ei bătea repede.

- Nu, spuse ea cu jumătate de glas.

Spre uimirea ei, mâna lui îşi opri

căutările, dar el dădu la o parte gulerul rochiei, lăsându-i gâtul expus.

- Acum eşti gata pentru dragoste, Cat, îi şopti el.

Conal coborî din maşină, dar ea trebui să-l aştepte s-o încuie, după care bărbatul se îndreptă spre ea şi-i spuse calm:

- Vezi, Cat, nici tu nu eşti diferită de acele femei pe care le dispreţuieşti atât, mă refer la Belinda sau Moya.

- Am spus eu vreodată asta?

- Da, chiar în seara în care m-ai părăsit. De asta te-ai înfuriat atât de tare, Cat, pentru că mă doreai, cu toate că mă urai.

El se înşela, dar ea nu-i putea spune asta. Nici că fusese obsedată de imaginea lui foarte mult timp, nici asta nu putea recunoaşte. Nici că anii care trecuseră nu stinseseră aceasta pasiune pentru el şi că fusese de ajuns o săptămână pentru ca totul să reînvie cu şi mai multă forţă.

Capitolul 6

Casa era cufundată în linişte, fiind luminată doar de o lampă de pe holul care ducea spre scară. Karen, fata care avea grijă de Jenny, se culcase şi ea.

- Toată seara n-ai făcut decât să mă provoci, Catlin, îi spuse el prinzându-i mâna. De fapt, tu ştii asta prea bine, pentru că o faci în mod conştient. Câţi amanţi ţi-au trebuit, Cat, pentru ca să-ţi recapeţi încrederea în tine?

- Nici tu n-ai fost mai prejos, cred că te-ai culcat cu sute de femei pentru a-ţi satisface orgoliul.

- Catlin, nu mă provoca. Văd că aceşti şase ani care au trecut nu te-au învăţat să fii discretă. Conal o trase spre el, iar ea-şi simţi trupul care parcă deodată renăştea la viaţă. Dar controlul de sine începu să funcţioneze şi reuşi să reziste impulsului

de a se lipi de trupul lui şi de a da frâu liber pasiunii. O să mă faci să-mi pierd minţile, Catlin, cred că o să reuşeşti, spuse Conal, apoi urcă scările spre apartamentul lor.

Cat trecu pe la Jenny, amintindu-şi frânturi ale discuţiei din seara aceea, avute cu Maxie, dar nu putu trece peste imaginea Belindei Scargill, cu părul ei scurt roşu, cu trupul subţire, voluptuos şi unduitor ca al unei tigroaice. Ochii ei mari, albaştri, se opreau de multe ori asupra lui Catlin, şi i se adresa cu un aer de superioritate amestecat cu dulcegărie, care pe ea o scotea din minţi. Belinda reprezenta ceea ce şi-ar fi dorit ea să fie şi asta o făcea să

se simtă prost în prezenţa ei, ştiind că niciodată n-ar putea ajunge astfel. Iar Belinda făcea totul în mod conştient. Toată lumea ştia că este amanta lui Conal,

iar cei din jur se mirau că soţia lui nu este conştientă de asta. Cat îşi amintea şi acum şoaptele care încetau când apărea ea pe undeva, aluziile fine, privirile cu subînţeles.

Iar acum, cine ştie din ce motive, Conal îşi voia iar soţia. Catlin cochetă pe moment cu ideea de a-l scoate din minţi şi apoi de a-l lăsa baltă, umilindu-l cu fiecare vorbă, la fiecare pas. Dar asta numai pe moment, căci ei nu-i plăcea să necăjească pe nimeni. Oftă şi se întoarse pe altă parte, închise ochii şi se forţă să respire adânc, pentru a adormi. Dar somnul refuza să apară, Cat amintindu-şi cât o chinuise acest bărbat în trecut. Dar de ce oare insistase ca ea să se întoarcă? Era clar că acum când o revăzuse, o dorise pentru că arăta cu totul altfel, era ele-

gantă şi sofisticată, o pradă demnă de un astfel de vânător. Putea oare să-i spună că

sub aerul acela de femeie sofisticată se mai afla încă acea fată simplă şi inocentă care-l părăsise cu şase ani în urmă? Dar ea de ce alesese oare să-şi petreacă aceşti ani ca o călugăriţă? Crezuse la început că o făcea numai din cauză că violul o făcuse să se teamă de sex, dar acum realiza că nu era doar atât. Conal îşi pusese amprenta asupra sufletului ei, încât nu mai putea să iubească alt bărbat. Fuseseră câţiva bărbaţi pentru care simţise o mică scânteie de atracţie, dar nu mersese prea departe cu ei, poate din cauza aceleiaşi reţineri.

Maxie, care sosi într-o maşină roşie, sport, îi întrerupse gândurile.

- Draga mea! exclamă ea, am venit, Cat. Maxie îşi păstrase acel aer candid pe care-l avusese în copilărie, gândi Catlin. Ştiai că soţii noştri sunt la o întrunire astăzi?

- Nu, n-am ştiut, eu nu ştiu programul lui Conal. Fetele începură să-şi amintească cât de frumoasă fusese prietenia lor în copilărie, cât de loiale îşi fuseseră una alteia. Maxie, care vorbea întruna îi povesti despre vila în care locuia cu soţul ei, aflată în zona prăpastiei Titirangi, locul în care creşteau vestiţii arbori de kauri. Singurul inconvenient erau greierii aflaţi acolo în număr foarte mare care intrau pe ferestre şi ajungeau uneori să acopere podeaua ca un covor.

- Ieri noapte, unul mi s-a aşezat chiar pe cămaşa de noapte şi am ţipat cât m-a ţinut gura! Red mi-a smuls cămaşa de pe mine şi a omorât creatura care mă speriase. Oricum, nu-mi convine să pun plase la ferestrele de la dormitoare.

In momentul acela intră doamna Hawk, menajera, cu băuturi reci pentru ele.

- Pare foarte drăguţă, zise Maxie, eu am un dragon care mă păzeşte zi şi

noapte, pentru ca

nu cumva să fac ceva care să-i dăuneze moştenitorului familiei Layton. Dar povesteşte-mi, cum ai ajuns să te măriţi cu Conal Loring?

Catlin îi povesti totul, dar omise desigur anumite episoade.

- Cat, ce s-a întâmplat în realitate?

- Nu ghiceşti?

- Nu, dar cum a ajuns să se însoare cu tine, Cat? Trebuia să-şi dea seama că nu va merge, erai doar un copil.

Catlin ridică din umeri.

- Cred că nu-şi revenise încă după moartea lui Claire, de care a fost foarte îndrăgostit.

- Catlin, tu îmi ascunzi ceva. Ce te-a putut determina să renunţi la căsătoria cu Conal? Căci te cunosc prea bine şi ştiu că nu eşti omul care renunţă prea uşor. Iar Conal, la fel.

- Este vorba despre o femeie numită Belinda Scargill.

Maxie se încruntă.

- N-am auzit de ea. Cum arată?

Catlin i-o descrise cu amănunte.

- Biata de tine, nu-i de mirare că ţi-ai luat lumea în cap! Dar important este că acum te-ai întors.

- întoarcerea mea nu este definitivă.

Maxie o privi surprinsă.

- Şi ai de gând să-l laşi în braţele Moyei? De fapt, ar cam trebui să dai totul uitării, Cat. Asta a fost cu mulţi ani în urmă, iar el n-a putut rezista tentaţiei, căci probabil tipa l-a urmărit pas cu pas.

- Cum ai proceda dacă Red ţi-ar fi necredincios?

- Asta este cu totul altceva, cred că l-aş omorî! Dar tu nu-l poţi învinui pe Conal, căci n-ai fost aici timp de şase ani. A avut şi el o legătură ocazională. Crede-

mă, Cat, eu îl cunosc de patru ani şi n-am auzit că ar fi vreun cuceritor.

- Pe lângă Moya, o mai are şi pe Angela Perrot, insistă Cat cu încăpăţânare.

- Toată lumea ştie că Emily Loring i-a cam băgat-o pe gât, dar n-a avut mare succes, ca şi cu celelate fete pe care i le-a prezentat. El nu vrea să se recăsătorească.

- Nici n-ar putea, căci nu este divorţat.

- De ce nu?

- Probabil i se pare mai sigur să fie însurat, ca să scape de Moya şi altele de teapa ei.

Maxie, care o privea lung, îi spuse:

- Dar văd că ai ceva împotriva bărbatului ăsta, deşi îl iubeşti foarte mult!

- Eu nu... de fapt, îl urăsc, izbuti Catlin să îngaime, apoi, după ce realiză ce spusese, îşi îngropă faţa în mâini. De fapt, cred că ai dreptate, Maxie, am făcut o fixaţie pentru prima mea dragoste.

- Nu crezi că ar trebui să fie şi ultima, Catlin? Căci el se pare că te iubeşte.

- Maxie, pe tine te-ar face fericită o căsătorie ca asta?

- Nu cred, zise Maxie oftând. Dar voi vă potriviţi, vă stă foarte bine împreună, Cat. Iar el pare foarte îndrăgostit de tine.

Cele două fete rămaseră împreună toată după-amiaza, amintindu-şi de cele întâmplate în copilărie.

- O, Cat, spuse Maxie într-un târziu, mi-a făcut atât de multă plăcere reîntâlnirea cu tine! Mi-aş dori să rămâi aici, căci deşi am o mulţime de prietene, de tine mă simt mult mai apropiată.

- Nici nu mă gândesc, dar îţi promit că voi ţine legătura cu tine.

Se despărţiră şi Catlin intră în casă. Menajera familiei Loring o anunţă că sunase Emily de la spital şi ceruse să i se aducă nişte cărţi, o altă cămaşă de noapte

şi lenjerie, iar Conal lua în seara aceea masa cu un prieten, aşadar singura care ar fi putut merge la spital era ea. Luă maşina doamnei Loring şi merse să rezolve problema.

- Arăţi bine, Emily, îi spuse ea când o văzu.

- Mă simt foarte bine, fu răspunsul lui Emily. Ce face Jenny? Căci pe Conal l-am văzut şi nu-mi place cum arată, cred că este bulversat de venirea ta aici. Apropo, de ce te-ai întors, Catherine?

Catlin clipi de câteva ori căci nu-i venea să creadă că soacra ei îi spunea toate acestea cu un aer atât de calm.

- Am venit pentru bani, dar n-aş fi făcut-o dacă nu m-ar fi forţat Conal. De fapt, vorbim despre banii mei, Emily. Oricum, după ce-i voi primi voi cere înlocuirea lui ca tutore, cu altcineva mai puţin implicat.

Emily pufni în râs.

- Chiar crezi în ceea ce spui, Catherine? Draga mea, banii lăsaţi de tatăl tău au fost de mult înghiţiţi de datorii, iar tu ai trăit din banii lui Conal, toţi aceşti ani.

Catlin simţi că-i piere tot sângele din faţă, continuând să asculte exclamaţiile soacrei sale.

Dar la un moment dat realiză că aceasta o privea fără a mai spune nimic, de parcă şi-ar fi dat seama că a spus ce nu trebuia. Catlin deschise uşa şi ieşi, auzind-o pe Emily strigând în urma ei. Se îndreptă spre biroul avocatului ei, Stretton, în dorinţa de a afla adevărul, oricare ar fi fost el. Acesta o aştepta, la fel şi Conal care se afla în biroul avocatului, ca din întâmplare.

- Catlin, spuse Stretton, te rog să iei loc şi să bei o cafea.

- Domnul Stretton mi-a spus că din nefericire ai fost informată despre starea reală a averii tale, interveni şi Conal.

Abia în momentul acela Catlin realiză cu câtă disperare îşi dorise ca lucrurile să nu fi stat aşa.

-Da, de asta sunt aici, aş vrea să ştiu care este situaţia mea financiară.

Mai apoi, după ce şocul trecu, ea înţelese că, de fapt, nu stătea chiar rău. La început, îi mai

rămăsese o sumă foarte mică, dar, datorită felului în care Conal o administrase, ajunsese să crească destul de mult.

- Vei ajunge o tânără destul de bogată dacă lucrurile continuă astfel, îi spuse domnul Stretton.

- Si de unde am primit bani până acum?

- Am căzut de acord cu domnul Loring

ca el să te finanţeze, până ce afacerile tale se vor pune pe picioare.

- Si, desigur l-aţi informat permanent în legătură cu tot ce am făcut, nu?

- Nu i-am transmis decât că eşti fericită şi mulţumită.

- Vă mulţumesc, domnule Stretton, îi spuse Catlin, apoi se ridică, urmată de Conal. El o conduse la maşină, iar când ajunseră acasă, o duse direct în camera ei, ba îi aduse chiar şi un pahar cu lapte pe care ea-l bău, simţind că o putea ajuta să scape de frisoanele care o cuprinseseră.

- încearcă să dormi, îi spuse el şi Cat îl ascultă.

Se trezi la apusul soarelui, dar nu coborî din pat ci mai rămase aşa în linişte, cu ochii aţintiţi pe fereastră. O auzi pe Jenny râzând fericită pe pajiştea din faţa casei, jucându-se cu câinele ei, Patch. Catlin

zâmbi amintindu-şi figura fetiţei îngropată în blana câinelui. Dar ea nu putea în momentul acela să se gândească decât la situaţia cel puţin ciudată în care se afla. Oare Conal plănuise să se folosească de datoriile ei pentru a o aduce în patul lui? Respinse imediat acest gând, nu era Conal cel de acum bărbatul care să facă asta. Era prea încrezător în atracţia lui masculină ca să facă uz de asemenea arme. Era sigur că oricum, mai curând sau mai târziu, ea va sfârşi prin a-i cădea în braţe. Catlin auzi o uşă care se deschise şi apăru Conal, cu un zâmbet foarte larg.

- Am crezut c-o să dormi până dimineaţa,

zise el. Aşa cum eşti acum nu arăţi de mai mult de şaisprezece ani, murmură el îndepărtându-i o şuviţă de pe frunte.

- Conal, mi-ai fi spus care era

adevărată mea situaţie?

- Nu.

- De ce, Conal? Nu crezi că trebuia să ştiu?

- Că ai primit bani de la mine? Dar ce altceva puteam să fac? Aveai doar optsprezece ani, fără familie, fără prieteni care să te ajute. Oricum, nu mi-aş fi închipuit c-ai ajuns tocmai în Australia. Am fost foarte îngrijorat din cauza ta, căci nu ştiam unde te aflai.

- Am plecat tocmai acolo ca să scap de tine, de mama ta, de Belinda Scargill... Mi-a plăcut Australia.

- Si abia aştepţi să te întorci acolo.

- Aşa este.

Conal se îndreptă spre fereastră. Catlin închise ochii dar imaginea lui, înalt, zvelt, cu picioarele lungi, cu părul negru, îi rămase în

minte. Conal înota foarte mult, tocmai

pentru a-şi păstra forma fizică. El se întoarse şi o privi.

- După aceşti ani de despărţire, îmi place mult felul în care ai evoluat, Catlin. Eşti o tânără frumoasă, inteligentă, cu tărie de caracter. Eşti probabil cea mai bună investiţie pe care aş fi putut-o face.

- Conal, unde erai când te-a sunat mama ta de la spital?

- Eram cu Moya, Cat.

- înţeleg, spuse ea.

- Nu, nu cred că poţi înţelege asta. Am invitat-o la cină, apoi am condus-o acasă şi i-am spus că de acum înainte nu ne mai vedem.

- Sper că nu din cauza mea.

- Nu, totul s-a terminat înainte de întoarcerea ta, este drept. Moya cunoaşte regulile jocului, iar eu n-am fost nici primul şi în mod sigur nici ultimul bărbat din viaţa ei.

- Am avut impresia că te iubeşte. Dar

cu Angela ce-ai făcut? Si ea te vrea.

Conal îşi trecu braţele pe sub mijlocul ei şi o ridică.

- Angela este alegerea mamei mele, spuse el cu blândeţe. Nu m-am culcat cu ea, nu i-am făcut nici o promisiune. Cat, chiar urăşti mult femeile care au ceva în comun cu mine? Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că eşti geloasă.

- Nici vorbă, eu nu sunt geloasă!

- Eu sunt, Catlin, spuse el spre uimirea ei, şi zâmbi când îi văzu figura surprinsă. Sunt gelos pe fiecare bărbat care te-a avut astfel, stând neajutorată în patul lui. Atunci când pretinzi că te-am violat eram atât de furios, dar nu atât de pierdut în furia mea încât să nu văd ce femeie senzuală eşti, Cat. Nu voi uita niciodată reacţia ta când ai văzut ce însemna dragostea. Mi te-ai abandonat total, iar eu, ca un prost ce-am fost, n-am făcut

altceva decât să te rănesc.

- Dragoste, spui? Aceea n-a fost dragoste, Conal. Erai înfuriat şi m-ai violat, pentru că ai vrut să mă pedepseşti pentru îndrăzneala de a fi ridicat tonul la tine.

- Mda, poate aşa a început, dar curând am uitat amândoi ce s-a întâmplat, nu?

Conal îi atinse uşor umărul, netezindu-i pielea atât de plăcută la atingere. Buzele lui începură să-i exploreze trupul, fiecare punct sensibil, atingându-i sânii. Iar ea ştia de acum care va fi reacţia ei la atingerea lui. Se va simţi abandonată aşa cum o descrisese el. Amintirea acelei pasiuni vinovate îi stăruia în minte.

- Conal, încetează, nu pot suporta atingerile tale!

Conal ridică o secundă capul şi o privi, dar mâinile lui continuau să-i traseze linia

sânilor.

- Biată Cat, de ce nu vrei să recunoşti că mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu?

- Pentru că nu este adevărat! izbucni ea.

Conal îi prinse cu o mână coama de păr, forţând-o să lase capul pe spate, şi să-şi

expună gâtul şi sânii privirilor lui lacome. Lumina care bătea din tavan se reflecta în ochii ei. Catlin întoarse capul pentru a evita acele buze şi mâini care o torturau. El dădu cu o mişcare plapuma la o parte şi o strivi cu trupul lui.

- O să te fac eu să recunoşti, o ameninţă
el.

Cat se împotrivi la început, dar capitulă la un moment dat, preferând să închidă ochii, pentru a nu-i vedea privirea batjocoritoare. Dar nu putea preveni efectele pe care le producea mirosul lui

masculin şi încetul cu încetul cedă. Timp de şase ani refuzase să-şi amintească cum fusese în acea noapte, dar reuşise numai să-şi reprime amintirile, nu să le şi ucidă. Iar acum capitulă, îmbrăţişându-l.

- Te doresc, Cat, îi şopti el, mă vei scoate din minţi, dulcea mea povară, dacă nu mă vei lăsa să fac dragoste cu tine.

- Ai obţinut ceea ce ai dorit ultima dată.

- Da, dar am regretat asta din plin. Conal îi eliberă umerii de bretelele subţiri ale cămăşii de noapte, lăsându-i sânii expuşi privirilor şi gurii lui. Se purtă cu multă blândeţe, de parcă ar fi vrut să n-o sperie, şi o mângâie cu mâini şi gesturi de expert. Câte alte femeie nu se aflaseră astfel abandonate în braţele lui, în timp ce el le explora trupurile? Cat îşi încleştă mâinile pe umerii lui. Valuri de căldură emanau din trupul ei la atingerea lui. Se

abandonă total senzaţiilor.

Capitolul 1

Si atunci se auziră paşi pe coridor şi vocea lui Jenny care striga cât o ţinea gura. Nici unul din ei nu apucă să reacţioneze, uşa se deschise iar Jenny năvăli în cameră lăsându-i lui Conal doar timpul necesar pentru a o acoperi pe Cat. Dar ireparabilul se produsese deja căci fetiţa îi văzuse sărutându-se. Conal coborî din pat, îşi trecu mâinile prin păr şi se adresă fetiţei:

- Ar trebui să aştepţi să fii invitată, Jenny, nu să năvăleşti astfel într-un dormitor.

- N-am ştiut că eşti aici, spuse fetiţa, care nu-şi lua ochii de la Cat ghemuită sub plapumă, ruşinată şi furioasă pe ea. îmi pare rău, Cat. Dar de acum cred că o să rămâi cu noi, nu-i aşa? Acum eşti cu

adevărat soţia lui tata.

- Pentru moment, da.

Spunând aceste vorbe îl privi pe Conal şi observă cum privirea i se umbri de tristeţe.

- Dar îl sărutai, Catlin, nu se lăsă Jenny. Nu-i aşa, tată? De ce nu vrei să rămâi, Catlin? O să fiu foarte cuminte, îţi promit. Nu-mi pasă ce spune Joanne, nu eşti mama vitregă cea rea din poveşti.

- O, draga mea, spuse Catlin, nu din cauza ta nu rămân. Eu te iubesc şi te plac foarte mult... Lui Cat îi pieri glasul. Se uită la Conal pentru ca acesta să-i vină în ajutor, dar el se afla deja într-un colţ al încăperii şi refuza s-o ajute, sau poate nu era capabil s-o facă.

- Si atunci, de ce nu rămâi, Cat? Tata vrea să rămâi, mi-a spus-o! Iar eu vreau să fii mereu aici, cu mine.Tu schimbi atmosfera din casa asta.

- Vino încoace, Jenny, spuse Catlin şi întinse braţele spre fetiţă.

Dar Jenny nu se apropie de ea, rămase nemişcată, cu o privire de adult rănit.

- Patch mă aşteaptă, zise ea la un moment dat şi se repezi afară.

Catlin îşi muşcă buzele apoi îşi îngropă faţa în pernă.

- La naiba! La naiba! Ridică apoi capul şi i se adresă lui Conal: Vezi unde ne-a dus imprudenţa ta? De ce naiba nu m-ai lăsat singură, Conal? A trebuit să mă aduci până aici ca să răneşti acest copil şi să-mi strici mie viaţa! Si mai cred că şi stopul cardiac suferit de mama ta are aceeaşi cauză!

- Crezi că eu nu m-am gândit la toate astea? în privinţa mamei nu trebuie însă să-ţi faci

probleme, ea a avut întotdeauna tensiunea mare, iar acest infarct era

inevitabil, era doar o chestiune de timp. Iar acum şi-a revenit complet, deci nu mai sunt probleme.

- Si Jenny?

- Ca şi mama, îşi va reveni şi ea. Cu toate astea, mai sper că va reuşi să te convingă să rămâi.

- De ce să rămân, Conal?

- Pentru că eşti soţia mea şi nu cred că n-am putea fi un cuplu fericit. Eşti, acum, femeia potrivită pentru a sta alături de mine, iar Jenny este îndrăgostită de tine.

- Asta pentru că mama ta nu se mai poate ocupa de problemele casei, iar tu nu ai chef să treci printr-un divorţ înainte de a te căsători cu o femeie potrivită. Da, înţeleg ce doreşti tu, întrebarea este ce-mi poţi oferi mie?

- Bani, spuse el cu o voce sugrumată. Si dragoste... Conal o prinse de umeri trăgând-o

spre el, iar cămaşa ei de noapte se ridică expunându-i picioarele. Arăţi, spuse el cu satisfacţie, ca un model care pozează pentru revistele sexy.

- Fii atent la vorbele pe care mi le spui, îl preveni Cat.

- Cat, ştiu că mă urăşti foarte tare, dar de fapt, mă doreşti şi mai tare şi asta te sperie, nu-ţi poţi controla propriile senzaţii. Ai simţul posesiunii foarte dezvoltat, ca şi mine de altfel, căci de ce ai fi încercat să mă scapi de toate femeile din viaţa mea aşa cum ai făcut-o? Le-ai făcut atât pe Angela cât şi pe Moya să înţeleagă că nu au nici un viitor alături de mine. Numai din gelozie? Dar trupul te trădează, Cat, nu mai încerca să te ascunzi de mine. Nu voi profita de tine, voi aştepta până te vei hotărî să rămâi cu mine şi numai atunci vom face dragoste.

Conal părăsi încăperea, iar Catlin rămase nemişcată, cu ochii în tavan.

întoarse apoi

capul şi-şi atinse obrazul de perna rece. Cum putuse el să-i spună asemenea lucruri? îi vorbise de dorinţa ei sexuală, dar nu fusese conştient de faptul că glasul lui trăda o dorinţă la fel de intensă ca a ei, pe care şi-o înfrâna acum numai printr-o voinţă puternică. Câteva minute cochetă cu ideea că ar fi bine să-l seducă, să se strecoare în patul lui goală, la miezul nopţii, dar îşi spuse că ar fi un act necugetat. Poate era mai bine să facă un duş, să-şi schimbe cămaşa de noapte şi să refacă patul înainte de culcare. Se zvârcoli în pat căci somnul refuza să vină, şi auzi uşa dintre camerele lor deschizându-se încet. Rămase nemişcată de parcă ar fi avut vreo nedumerire referitoare la cel care intrase. Conal nu făcu nici un zgmot, iar ea îi simţi prezenţa lângă patul ei. El îi atinse fruntea încet şi

o sărută, apoi părăsi încăperea la fel de repede, fără zgomot. Cat rămase cu ochii deschişi în întuneric. Ce însem-

nase acea mângâiere? Oare se gândea la ea aşa cum se gândea la Jenny, cu duioşie, ca la cineva care-ţi este drag şi simţi nevoia să-l protejezi? Sau îi părea rău de ea şi de visurile ei de independenţă? în nici un caz nu se gândea că o sărutase pentru că o iubea. Căci dacă era aşa, ea trebuia să înăbuşe imediat acest sentiment, inima lui Conal fiind îngropată alături de mama lui Jenny. Dar auzi la un moment dat vocea fetiţei care-şi chestiona tatăl:

- Crezi c-o să rămână, tată? De ce vrea să plece? Este mama mea vitregă şi trebuie să stea aici, cu noi. Iar mie mi-a spus că-i place aici. Tu nu vrei să plece, nu-i aşa, tată?

- Nu, nu vreau, fu răspunsul lui.

- I-ai spus asta? Poate că nu ştie ce gândeşti tu. Dar de ce a plecat când eram eu mică, tată?

- Ar fi mai bine să mergem să vedem ce răspuns îţi va da ea, zise Conal şi împreună cu fetiţa intră în camera lui Cat.

- Cat, noi te vrem aici, cu noi, în permanenţă, vorbi el, iar fetiţa repetă cu glăsciorul ei subţire şi vesel ca de clopoţel:

- Mamă, noi te vrem aici, cu noi, tot timpul.

Cat simţi că se sufocă. Nu ştia ce să răspundă. O strângea pe Jenny la piept, legănând-o, cum făcea atunci când fetiţa era mai mică.Trupuşorul ei mic şi plăpând i se mlădia pe piept ca o dulce povară, iar braţele şi picioarele ei mici şi grăsuţe păreau nespus de pufoase şi delicate. N-avea nici un rost să-şi mai amintească acum de câte ori fusese exasperată şi

iritată de capriciile puştoaicei, dar vremurile acelea erau de mult apuse, cel mai important lucru fiind acum că fetiţa o voia ca mamă. O sărută apăsat pe obrăjorii bucălaţi.

- Să nu plângi, Jenny, o imploră ea. Am să-ţi scriu şi tu va trebui să-mi trimiţi poze şi desene colorate.

- Tu miroşi foarte frumos întotdeauna, spuse fetiţa.

- Da, a Fiji, completă Conal. îţi mai aminteşti, eu ţi-am cumpărat prima sticlă de parfum din viaţa ta. Ţin minte şi acum.

- Se poate, zise Catlin care încerca să pară cât mai detaşată.

Coborâră pentru micul dejun pe care-l luară într-o atmosferă foarte veselă, după care Cat spălă vasele iar Jenny le şterse. Era vineri, o zi foarte frumoasă, cu mult soare, aşa că Jenny şi Conal înotară în apa încălzită a piscinei, iar Cat se bronză.

Aduse apoi o cană cu suc de portocale, tocmai când de undeva, de după copacii din jurul piscinei, apărură fraţii Perrot.

- Ce faceţi, dragii mei? Tu mai eşti încă aici? întrebă Angela, contrariată de prezenţa lui Cat.

în timp ce turna sucul de portocale Cat o privi pe Angela şi remarcă excepţionala ei frumuseţe. Chiar şi în lumina soarelui tenul ei era perfect,

iar machiajul fără nici un defect. Angelei îi lipsea acea senzualitate care abunda la Moya şi părea oarecum lipsită de viaţă în comparaţie cu aceasta, dar era o femeie foarte frumoasă. Si fratele ei arăta bine şi era mult mai inteligent şi mai plin de viaţă decât sora lui. Poate că era chiar prea plin de viaţă, căci lui Cat nu-i plăcea cum se uita la picioarele ei. Angela, care observă şi ea privirile insistente ale fratelui său îi spuse:

- Nu-ţi este rece aşa, Catlin? Se vede că vii dintr-o climă mai blândă.

- Mi-a plăcut şi vremea de aici, zilele au fost însorite de când am venit, iar nopţile atât de frumoase.

Angela o fixă cu privirea dar nu mai spuse nimic căci Conal apăru chiar atunci, cu pahare pentru musafiri.

Biata Angela, gândi Catlin, îl priveşte aşa cum probabil c-o făceam şi eu cu şase ani în urmă. Dar după douăzeci de minute n-o mai

compătimi. Angela vorbea mai mult cu Conal şi Lee, ba chiar şi cu Jenny, despre locuri şi persoane complet străine ei.

- N-ar trebui să mă laşi să vorbesc atâta, Conal, ştiu că-ţi place să auzi tot felul de pros- tioare de la mine, dar pe Cat o plictisesc toate astea.

- Nu, nici vorbă, şi de altfel nici nu mi-am închipuit c-o faci deliberat, nu?

Uluită de acest răspuns neaşteptat, Angela rămase fără replică, privindu-i pe cei doi care pufniseră în râs.

- Nu, nici vorbă, dar nu contenea s-o privească pe Cat printre genele ei lungi, iar după câteva minute cei doi fraţi se hotărâră să plece. Conal, vii sâmbăta viitoare la aniversarea lui Marriot?

- Da, venim, fu răspunsul lui.

- Bine, ne vedem atunci, mai reuşi Angela să îngaime.

Capitolul 8

Vizita pe care i-o făcură lui Emily la spital decurse destul de bine, căci aceasta nu mai făcu nici o aluzie la vizita anterioară.

- Cred că dacă ai cunoaşte-o mai bine pe mama ai ajunge s-o îndrăgeşti, spuse Conal.

- Eu o cunosc destul de bine, iar ea nu-şi doreşte să mă cunoască, de fapt nu avem nimic în comun.

- Ne aveţi pe mine şi pe Jenny, iar mama se simte vinovată, este conştientă că te-a judecat greşit şi vrea să îndrepte situaţia. îţi cer prea mult dacă te rog să-i oferi încă o şansă?

- Bine, consimţi Cat.

Conal puse un disc, apoi veni înapoi spre sofaua pe care se afla ea, o luă după umeri, şi o trase spre el încât capul ei să se rezeme pe umărul lui. Catlin nu mai avu puterea să riposteze căci muzica aceea încântătoare care răzbătea din camera de zi o fermeca. De fapt, era conştientă că pe zi ce trecea devenea tot mai ataşată de Jenny, tot mai îndrăgostită de Conal şi se bucura de aspecte ale vieţii de care nu mai sperase să se bucure. Acum ştia că ar putea găsi fericirea în această familie: cu Jenny, cu un Conal care s-o iubească, chiar şi cu Emily. Poate că ea şi Emily nu vor ajunge foarte bune

prietene, dar vor reuşi să se înţeleagă.

- Conal, te-ai uitat peste evidenţele magazinului?

- Da.

- Si ce părere ai?

- Ar fi o investiţie bună, nu neg.

După acea seară vremea se strică brusc iar norii de ploaie se adunară ameninţător dinspre marea Tasmaniei, aducând seri mai reci, deşi plăcute, când se aşezau cu toţii în jurul focului din cămin.

în fiecare zi Catlin mergea s-o vadă pe Emily. Ora pe care o petreceau împreună nu trecea chiar aşa de repede, dar nu era nici un supliciu.

- Catlin, spuse Emily, n-am avut ocazia să-mi cer scuze pentru că te-am făcut să afli atât de brutal despre situaţia ta financiară. Am mai greşit şi în alte privinţe.

- Nu mai contează.

- Mă tem că totuşi... ştii, eu am iubit-o pe Claire ca pe fiica pe care n-am avut-o. Ziua în care Conal mi-a mărturisit c-o iubeşte a fost una dintre cele mai fericite din viaţa mea. Naşterea lui Jenny m-a făcut cea mai fericită femeie din Noua Zeelandă, iar când Claire a

murit am fost zguduită şi mi s-a clătinat pământul de sub picioare, aş fi preferat să mor eu în locul ei.

- Iar apoi Conal s-a căsătorit cu mine.

Emily încuviinţă.

- Da, tu eşti o femeie inteligentă, dar eu n-am înţeles de ce te-a luat Conal de nevastă.

- Nici eu, admise Catlin cu aceeaşi onestitate.

- Poate că ţi-a intuit potenţialul, iar mie îmi pare rău că n-am avut aceeaşi intuiţie. Acum câteva zile, Conal mi-a spus

că ai plecat pentru că aveai nevoie de timp să creşti şi să te maturizezi. A fost adevărat?

- Da, are dreptate.

- Iar acum vei rămâne ? Aşa mi-a spus Conal, iar dacă el îşi doreşte ceva, obţine.

- De data asta se înşală.

- Dacă te ajută cu ceva, aş vrea să ştii că am de gând să mă mut singură când voi ieşi de aici.

- Cred că Jenny şi Conal vor avea ceva de spus, căci de fapt, sunteţi adevărata mamă a lui Jenny.

Emily o privi mulţumită şi-i făcu semne cu mâna la plecare, ceea ce însemna că începuse s-o accepte. Nu se putu abţine să nu cumpere ceva de pe strada Queen pentru Jenny şi doamna Jansen, apoi ceva, nu ştia ce anume, o făcu să cedeze impulsului de a se opri la biroul lui Conal pentru a afla cine era vocea aceea dulce

care-i răspunsese la telefon. O doamnă elegantă de vreo patruzeci de ani se dovedi a fi posesoarea vocii. Aceasta reuşi să-şi ascundă foarte bine uimirea la apariţia doamnei Conal Loring.

- Draga mea, ce surpriză plăcută! spuse Conal şi o sărută pe obraz. Te rog să intri. Am o oră liberă şi vreau s-o petrecem împreună.

- Mama ta mi-a spus că este de acord cu relaţia noastră, se pare că am reuşit s-o conving că nu sunt chiar o catastrofă. Mai rămâne ca tu să mă convingi că trebuie să rămân.

- Va trebui s-o faci, oricum, dar nu te voi forţa, tu singură trebuie să iei o decizie.

Peste câteva minute se aflau în Jaguar, în drum spre Harbour Bridge. O maşină trecu pe lângă ei în mare viteză, iar Catlin avu ocazia să admire şi de astă dată cât

de bine conducea Conal. Fără a se enerva, aşa cum ar fi făcut orice bărbat, el îi făcu loc celui care se grăbea atât de tare. Se lăsase întunericul iar luminile de pe marginea şoselei se aprinseră. în câteva minute vor străluci normal, îşi spuse Cat, vor fi de acel alb imaculat ca nişte perle înşirate pe ambele părţi ale drumului. Catlin ar fi vrut să-i poată spune că intenţionează să rămână cu el, dar ceva, poate că era mândrie rănită o făcea să se abţină. în momentul acela auzi un zgomot puternic, ca de tun. O maşină venea pe contrasens îndreptân- du-se spre ei, scăpată de sub control, iar luminile ei o orbiră pe moment. Catlin trase aer în piept disperată iar Conal făcu o mişcare bruscă pentru a evita coliziunea. Catlin fu izbită puternic în parbriz. Cu toate acestea, datorită îndemânării

lui Conal coliziunea fu evitată. Catlin văzu

alte două maşini răsucite şi contorsionate în mijlocul şoselei, auzi ţipete. Conal apăsase pe frână, iar maşina lor se opri.

- Rămâi în maşină, spuse el aprinzând luminile de poziţie.

- Mă duc să opresc circulaţia, Conal, îi spuse ea scoţând lanterna din compartimentul mănuşilor.

- Bine, Cat, dar te rog, fii atentă.

De fapt, circulaţia se oprise deja, dar Cat continua să semnalizeze cu lanterna, iar Conal reuşi să creeze un culoar prin care maşinile care se grăbeau puteau trece evitând locul accidentului. Curând, lumea se adună la maşinile care intraseră în coliziune. Nu trecu mult şi apăru un poliţist.

- Vă mulţumesc, domnişoară, aţi procedat foarte bine, îi spuse acesta. Unde vă este maşina?

- Foarte aproape de locul accidentului.

- Ar fi mai bine să degajaţi locul cât mai repede. Lăsaţi datele dumneavoastră, pentru informaţii.

- Să mergem, Cat, spuse şi Conal care încerca să-şi ascundă mâinile murdare de sânge. Este foarte clar ce s-a întâmplat, dar există deja un mort, doi răniţi grav şi alţii cu fracturi, bănuiesc.

Catlin îi întinse o batistă, gândindu-se cu disperare că puteau fi ei cei morţi dacă el n-ar fi dovedit atâta atenţie şi îndemânare. Sau ar fi putut muri doar Conal, iar ei i-ar fi fost imposibil să continue viaţa ştiind că el nu mai este. Apăru o ambulanţă, apoi încă una.

- Vino, Cat, cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

Pe drumul spre casă, Cat nu-şi luă ochii de pe mâinile lui puternice care ţineau volanul şi se gândi că el fusese cel care-i salvase pe amândoi. Dar tot atât de bine putea fi el cel care să zacă

acum în mijlocul şoselei, iar energia şi vitalitatea lui să fie de mult apuse, şi pe trăsăturile lui frumoase să se aştearnă masca morţii. Catlin simţi lacrimile care-i curgeau pe obraz, căci viaţa fără Conal i se părea de nesuportat.

- Găseşti nişte şerveţele în compartimetul mănuşilor, îi spuse Conal, ar fi mai bine să plângi în voie, nu are rost să te reţii, Catlin, te vei detensiona mai repede. Când ajunseră acasă, Conal o forţă să bea un pahar de coniac. După ce-l bău, Catlin, care simţea nevoia să fie singură un moment, ieşi în grădină, iar aerul acela plăcut de primăvară şi parfumul florilor de regina nopţii, primele din primăvara asta, o făcură să mai rămână câteva clipe. Apoi, coborî câteva trepte spre plajă. Raţiunea îi spunea să-şi împacheteze lucrurile şi să plece spre Australia, dar îi era foarte greu să se

decidă. Apoi îşi spuse că decizia ei fusese luată acolo, la locul accidentului când maşina care intrase pe

contrasens se îndreptase spre ei ca o fiară dezlănţuită, în căutare de victime. Se decise să rămână şi să se mulţumească cu ceea ce-i va oferi Conal.

Era o seară foarte liniştită. Soarele apusese dincolo de portul Manukau, în nuanţe aurii. Vulcanul Rangitoto se vedea în zare, cenuşiu şi sinistru, de parcă tocmai se pregătea să arunce ceva din măruntaiele sale. Pe celelalte insule se vedeau multe luminiţe. De fapt, întunericul se lăsase de-a binelea şi ei îi era greu acum să distingă uscatul de insule. Catlin îşi duse mâinile la faţă pentru a-şi stăvili lacrimile care rămăseseră neplânse. Gustul deziluziei era încă foarte puternic, probabil nu va ceda niciodată, pentru că ea îl iubea. Se

rezemă de trunchiul unui arbore de pohutakawa, care avea crengile pornite de jos, încât puteau fi folosite ca scaun. Prin mulţimea de frunze putea totuşi să vadă

stelele. Cu toate că el se mişca foarte încet, Catlin îl simţi. Nu spuse nimic ci se aşeză aproape de ea, îi luă mâna în palmele lui mari şi rămaseră aşa, fără nici un cuvânt. Apoi, după câteva clipe, el o întrebă:

- Te-ai hotărât, Cat?

- Da, Conal, voi rămâne.

Dacă atunci Conal ar fi făcut vreun gest de satisfacţie, ea şi-ar fi schimbat imediat hotărârea. Poate că şi el realizase lucrul acesta pentru că îi spuse calm, fără nici un fel de emoţie.

- Foarte bine, Cat.

- Rămân cu o condiţie. Renunţi la relaţiile cu celelalte femei dar eu... nu

sunt încă pregătită să fac dragoste cu tine.

- Bine, dar şi tu va trebui să te descotoroseşti de iubitul de la Sydney.

- Nu va fi greu, căci nu este o problemă să scapi de cineva care nu există.

Conal se ridică şi o sărută cu tandreţe, dar fără pasiune. îi cuprinse bărbia în mâini şi o forţă să-l privească în ochi.

-De data asta va merge, Cat. Nu putem uita ce-a fost, dar cu timpul, vom avea amintiri mai frumoase.

- Si Jenny va fi alături de noi.

- Desigur.

Fetiţa se comportă ca un spiriduş fericit şi ceru să poată sărbători evenimentul. Conal le duse la un restaurant elegant unde băură şampanie şi mâncară nişte feluri pe care ea nu le mai gustase. Fu o seară foarte plăcută,

dansară, dar Conal era mai rezervat ca de obicei.

Capitolul 9

La Marriott nu era nici urmă de Moya Southcott, dar Angela era absolut uluitoare, îmbrăcată în rochie de mătase albă care îi conferea un aer virginal, tentant. Era şi foarte tânără de altfel, şi se remarca din grupul de femei în care se afla. De fapt, Angela nu trebuia învinuită pentru maşinaţiile lui Emily. Nu-i văzu pe Maxie şi pe Red, şi de aceea seara promitea să fie extrem de plictisitoare. Asta până când apăru Lee Perrot. Catlin îşi căută soţul din priviri. Acesta discuta cu o femeie foarte elegantă, cu o talie de viespe şi păr de culoarea Belindei Scargill. Lee profită de ocazie pentru a se apropia de Catlin.

- Stiai că Angela se simte terorizată de

tine? Si Moya Southcott, cu toate că pare mai vitează! Lee o privi admirativ. Lumea vorbeşte că soţul tău şi-a găsit, în sfârşit, naşul. Catlin nu putu să nu simtă satisfacţie la auzul vorbelor lui. Este un bărbat foarte posesiv, acest soţ al tău, continuă Lee.

- Iar Angela? Nu vreau să ştiu că i-am creat probleme.

- Este o lecţie bună pentru ea căci începuse să acorde prea mare atenţie felului în care arată şi să fie convinsă că numai prin asta poate reuşi în viaţă.

- Spune-mi, Lee, cu ce te ocupi?

- Sunt avocat, nu am încă firma mea, dar într-o bună zi...

Catlin se întoarse şi văzu privirea lui Conal aţintită asupra lor. Acesta se îndreptă spre ei, şi

fără o vorbă o smulse de lângă Lee, luând-o la dans, nu fără oarecare brutalitate.

Cat se încruntă, căci Conal nu avea nici un drept să se poarte astfel, să-şi manifeste în public drepturile de soţ.

- Nu-mi place cum te comporţi, Cat. Lumea va crede că nu te pot controla.

- Si asta te-ar deranja prea mult?

- Nu prea, pentru că eu ştiu bine că sunt singurul care sărutându-te şi atingându-te te poate transforma în cea mai ascultătoare femeie. Iar tu ştii foarte bine că eşti femeia mea. Cu aceste vorbe, Conal o luă de mijloc şi o conduse spre un grup de prieteni, dintre care pe unii ea îi cunoştea de şase ani. Catlin se întrebă dacă să se bucure de acele sentiment de satisfacţie pe care-l simţea când le citea uimirea pe chip, apoi îşi spuse că poate merita asta căci şase ani trăise într-un chin cumplit, iar acum venise momentul recom-

pensei. Cei de faţă o priveau,

nerecunoscând copila înaltă şi timidă din urmă cu şase ani.

A doua zi dimineaţa, se trezi cu o durere teribilă de cap.

- Jenny, adu-i bietei Catlin o aspirină, are o durere cumplită de cap.

- Dar ce se întâmplă? întrebă ea contrariată, este sâmbătă şi nu trebuie să mă scol devreme.

- Ba trebuie s-o faci, căci Jenny va petrece ziua cu Joanne, iar noi vom naviga cu iahtul cu pânze. Nimic nu este mai bun pentru o durere de cap, glumi Conal.

- Dar Jenny de ce nu vine cu noi?

Tatăl şi fiica schimbară o privire.

- Se pare că ea şi Joanne au făcut nişte planuri pentru astăzi.

Plecară spre North Head. Simţind răcoarea vântului care bătea, Catlin coborî să ia un pulovăr, ocazie cu care descoperi că aveau prea multă mâncare la bord, lucru care-i dădu de bănuit.

- Cât timp vom fi plecaţi? întrebă ea fără introducere.
- Vreo patru zile.
- Si hainele mele, sau voi merge doar cu ce am pe mine?
- N-o să prea ai nevoie de haine, Cat, după episodul de aseară am hotărât că te-am aşteptat cam mult. Nu mai suport idioţi ca Lee Perrot care încearcă să-ţi facă curte, fiecare în felul lui, ce-i drept.
- Ai promis că n-o să mă forţezi, Conal.
- N-am nici cea mai mică intenţie să te forţez, Cat. Dar oricum, voi aştepta până când ajungem.
- Unde ?
- Vei vedea.

încetul cu încetul, Catlin realiză care era locul în care urmau să se oprească. Era casa de pe plajă, în care îl surprinsese cu ani în urmă pe Conal alături de Belinda Scargill, în patul acela mare din dormitor.

Pe când se pregătea pentru ancorarea iahtului, Conal remarcă aşa, ca din întâmplare:

- N-am mai văzut-o de atunci pe Belinda, am auzit că s-a căsătorit în Anglia, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci probleme. Am rugat o vecină să aerisească puţin casa, aşa că tu trebuie să duci doar mâncarea, în timp ce eu voi ancora iahtul. Catlin făcu ce i se spusese, întrebându-se dacă bărbatul aştepta ca ea să-i cadă în braţe, ca o iubită de mult pierdută şi regăsită în sfârşit, palpitând de dorinţă. Cu atât mai rău pentru el. Acum, va afla că va trebui să lupte pentru ea, deşi el se va folosi de acea atracţie fizică incontestabilă dintre ei şi o va forţa să-i cedeze. Catlin îşi spuse că ar fi fost mai bine să fugă înapoi în Australia, să se afle cât mai departe de el. Faptul că-şi luase singură viaţa în piept o ajutase să se

maturizeze. Decizia ei de a fugi fusese una corectă. Ceea ce nu realizase ea era faptul că-şi bazase noua

viaţă pe o minciună. Crezuse că iubirea ei se transformase în ură. Conal avusese dreptate s-o oblige să vină acasă, pentru că numai astfel ea putuse să se confrunte cu implicaţiile faptelor sale, fiind nevoită să se confrunte cu adevărul. Relaţia lor debutase prin viol, dar nu fără atracţie sexuală, iar brutalitatea iniţială se transformase în pasiune şi tandreţe. Si ea răspunsese cu pasiune, spre uimirea ei, până când fusese înspăimântată de intensitatea reacţiilor sale.Tot ce ştiuse până atunci despre relaţia bărbat femeie fusese doar din cărţi, iar confruntarea cu propria-i sexualitate o îngrozise, repugnându-i.

Si desigur mai fusese şi furia faţă de infidelităţile lui Conal, ca şi sentimentul

de inferioritate pe care i-l inculcase Emily. Iar acum? Nu mai era cazul să-şi facă probleme că avea să-şi piardă individualitatea, căci chiar independenţa ei, cea de şase ani, dusese la asta.

Acum nu mai trebuia decât să controleze înclinaţia lui către infidelitate. Pentru prima oară îşi dori ca relaţia ei cu Emily să fi fost mai strânsă. Catlin se întrebă dacă acum, când era atât de convinsă că el tot pe Claire o iubea, ei doi mai puteau construi o relaţie satisfăcătoare bazată pe dorinţa lui şi pe acea sâcâitoare dragoste a ei? Era clar că el gândea la asta, dar răspunsul trebuia să vină de la ea. Căci era mai bine să trăiască alături de Conal decât să treacă singură prin viaţă. Rolul femeii în viaţă se gândi ea cu amărăciune, este să dea totul, să se ofere pe sine şi să primească în schimb doar firimituri.

Capitolul 10

Mâncară şi băură o jumătate de sticlă cu vin, apoi plecară la plimbare urcând stânca de la capătul plajei, unde se aşezară pe iarbă pentru a privi valurile. Soarele care apusese şi vinul o făcură să se simtă obosită. Căscă de două ori, iar Conal se ridică trăgând-o după el.

- Poţi dormi puţin dacă vrei, Cat.

Ea oftă. Cine se credea ea, sperând că-l va îmblânzi? Fuseseră alte femei, şi mai frumoase, care încercaseră asta, dar fără rezultat. Ajunseră la casa de pe plajă şi Catlin se duse

direct la dormitorul de altădată, pe care Emily îl redecorase. Oare schimbase şi patul sau era acelaşi?

- Nu pot, şopti ea şi o luă la fugă înainte ca el s-o atingă.

- Ba o să poţi, Catlin, spuse Conal şi o opri. Cat observă că el îşi scosese cămăşa

şi o aruncase pe jos. El stătea între ea şi soare, cu umerii lui largi, puternici, gata să-i înfrângă nesupunerea.

-Te rog să înţelegi, Conal, nu pot, nu vreau, zise ea apoi începu să lupte ca o pisică sălbatică, dar Conal nu ţinu cont de împotrivirea ei şi-i scoase hainele una câte una.

- De ce reacţionezi aşa, Catlin? Vrei să procedez ca acum şase ani? Iţi place brutalitatea?

- Nu, din contră, sunt teribil de speriată, mărturisi ea.

- De ce? Ti-am promis că nu-ţi voi mai face nici un rău, Cat, ai încredere în mine. Lasă-mă

să-ţi demonstrez că totul poate fi plăcut alături de mine. Catlin închise ochii, temându-se că el va vedea adevărul în ei. Conal o luă în braţe şi rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, mult timp. Cat constată cu

mulţumire că atingerea lui îi făcea plăcere, îi provoca fiori. Dorinţa se născu, iar ea îşi spuse că era momentul şi ocazia ca totul să înceapă din nou între ei. Conal o sărută încet, ştiind că ea-şi dorea mult mai mult, dar luând numai ce-i oferea ea. îi exploră trupul cu mâini experte, iar ea constată, nu fără oarecare îngrijorare, că nu mai era speriată de propria ei reacţie la actul dragostei. Conal era uluit de intensitatea dorinţei ei, zâmbind până când ea nu-i mai negă triumful şi se lăsă dusă pe aripile senzaţiilor. Făcură dragoste apoi rămaseră îmbrăţişaţi, epuizaţi, iar Conal o mai sărută o dată.

- Acum te-ai convins că nu te voi mai răni niciodată?

- Poate nu fizic, murmură ea, simţindu-se obosită de parcă ar fi alergat la maraton.

- A meritat să te aştept şase ani!

exclamă Conal trăgând-o mai aproape de el. Da, şase ani şi patru luni, mai precis. Te-am dorit de când te-am văzut prima oară, îţi aminteşti? Am venit pe muntele Fay, deşi nu mă interesa prea mult ferma tatălui tău, iar tu ai venit şi mi-ai oferit ceva de băut. Iţi aminteşti? Si atunci erai foarte frumoasă şi atât de tânără! Tocmai de aceea, chiar după ce ne-am căsătorit, am ştiut că trebuie să păstrez distanţa!

- De ce, Conal? suspină ea. Trebuia să ne consumăm căsătoria, eu am crezut că-ţi displac, asta era tot.

- Să-mi displaci? Conal izbucni în râs. Cat, vino la realitate! Cum puteam să fac dragoste cu tine? Erai doar un copil! Aveai şaptesprezece ani, erai o copilă inocentă!

- Cu toate astea te doream, Conal!

- O, Cat, te iubesc atât de mult! Te rog să mă asculţi acum, iubirea mea, voi

încerca să fiu foarte cinstit cu tine. Intenţia mea a fost de la început să te fac să vii acasă şi să te ţin aici cât mai mult timp posibil pentru a te recuceri. Atunci, am descoprit că tu nu suportai atingerea mea, şi am fost foarte şocat, n-am ştiut cum să reacţionez.

Zâmbind, Catlin îl privi printre gene.

- Aşa a fost, Conal. Dar nu mi-era teamă de tine, ci mă îngrozea ideea de a mă dărui unui bărbat. Instinctul meu de conservare îmi interzicea să mă mai îndrăgostesc o dată de bărbatul care mă făcuse să sufăr atât. Când te-am părăsit mi-am jurat să nu mă mai las vreodată prinsă în mreje de vreun bărbat.

- O, draga mea, aş da orice să şterg trecutul, căci imaginea ochilor tăi din acele momente pe care le regret m-a urmărit încă de atunci. Nu-ţi

dai seama cât de chinuitor este pentru un

bărbat să trăiască alături de o femeie care este a lui în mod legal, pe care o doreşte cu disperare, dar nu îndrăzneşte s-o atingă. Unul dintre motivele pentru care m-am culcat cu Belinda a fost tocmai disperarea că nu voi rezista fără să fac dragoste cu tine şi că aş putea să te forţez cumva, lucru care s-a şi întâmplat. Si tocmai pentru că tu lăsai impresia că nu vei fi niciodată pregătită pentru mine, mi-am ieşit din minţi şi am reacţionat exagerat. Iar mama n-a reacţionat cum aş fi vrut eu. Desigur, nu i-am putut face confesiuni, spunându-i cât de mult doream să te fac a mea. Conal o trase spre el şi o mai sărută o dată. întotdeauna te-am considerat o floare de munte prea gingaşă pentru a fi plantată într-o zonă de deal.

Dormiră, apoi făcură dragoste din nou, Conal ţinând-o în braţele lui puternice. Când se trezi, Catlin era singură, apoi îşi

aminti

plăcutele momente petrecute cu soţul ei, zâmbind amintirilor. Se simţi foarte bine realizând că stătea în puterea ei să transforme acel bărbat puternic, rece, într-un amant pasionat. Nişte zgomote care se auzeau din bucătărie o făcură să sară în picioare şi să îmbrace nişte haine pe care le avea la îndemână. După zece minute Catlin intră în bucătărie.

- Bună seara! spuse Conal, privind-o într-un fel anume care o făcu să roşească. Am pregătit cina, mai precis nişte mâncare chinezească. Vrei ceva de băut?

Băură şampanie, toastară pentru viitorul lor, apoi Conal o trase spre sofaua din camera de zi. Aprinsese focul în cămin şi rămaseră astfel urmărind luna care se ridica din mare. - Catlin, spuse Conal ai vrea să ştii cum va fi viaţa noastră de acum înainte? Va fi numai fericire, vei

avea un soţ foarte iubitor şi copii, dacă vei vrea.

- Vom vedea, Conal, deocamdată sunt fericită cu Jenny pe care o iubesc ca o mamă adevărată.

Catlin lăsă capul pe spate, bucurându-se că acum imaginea Belindei Scargill n-o mai urmărea, femeia aceea nu mai avea nici o putere asupra ei; dacă ar întâlni-o ar simţi poate compasiune pentru ea, sau pentru Moya, care nu mai aveau nici o importanţă pentru soţul ei acum.

- Cat, am crezut că-mi voi pierde minţile atunci când m-ai părăsit! Spune-mi, ai avut mulţi bărbaţi de atunci?

- Adevărul este că n-am mers prea departe cu nici unul dintre ei, m-am oprit la câteva sărutări. Dar dacă ar fi fost mulţi bărbaţi, m-ai mai fi iubit, dragul meu?

- Sigur că da, iubito.Te iubesc pentru că eşti frumoasă şi generoasă, iute la

mânie, inteligentă, practică şi încăpăţânată, pentru că

atunci când te privesc sau mă gândesc la tine aş da orice să te pot atinge, şi nimic să nu mai poată interveni între noi. Cat, te iubesc atât de mult!

Pierdută acum în magia atingerilor lui, Catlin se simţi eliberată de vechile amintiri, care nu mai aveau puterea s-o rănească. Intre ei se vor aşterne noi amintiri, plăcute, care vor şterge durerea celor care-i ţinuseră atât de mult timp companie. Afară începu să bată vântul, dar în casa lor se auzeau numai şoaptele lor de dragoste, era limanul la care ajunseseră după atâtea căutări.

Sfâr[it